

TAHTACI

Cengiz Narçın

TAHTACI

"Naptın lan?! Öldürdün adamı! Gerizekalı!"

İşte bu üç cümle geçmişimin finali idi. The end. Bitti. Kısa ve öz. Her şeyi özetleyen. Yaptım mı? Yaptım. Öldürdüm mü? Öldürdüm. Geri zekalı mıyım? Hem de katıksız. Yok öyle sonradan çırpınmalar. Düştün mü pişmanlık denizine; çaresi yok yutacaksın bu tuzlu suyu. Hem de midene değil ciğerlerinin en el değmemiş dehlizlerine pompalayacaksın. Zamanı kim almış da geriye sen alabilesin. Olan olmuş, ölen ölmüş. Otuz altı yaşında tanrının yapmayacağını dediği birinci ilahi emri çiğnemiş katil damgasını alnımın ortasına kör bostan bıçağı ile kazımıştım. Yaşadığım mühletçe, hatta öldükten sonra bile toprak olsam dahi o damga orada kalacaktı. Katil. Katil. Katil mi? Her şey aklıma gelirdi de katil olacağım mümkün değil aklıma gelmezdi. O kadar güçlü ve etkili bir terim benim gibi siliğe mümkün değil oturmuyordu. Dünyanın en usta montaj ustalarını getirsen, en ileri teknolojileri kullansan bile o iş olmazdı. Katil. Ben mi? Ben kim? Adam öldürmek kim? Durun ya kaptırdım gidiyorum. Sizi çok merakta bırakmayayım azıcık kendimden bahsedeyim de bu vahim eylemi yapıp yapamayacağımı siz de bir tartın.

Adım Sadık. Sadık Kaya. Dünyaya pasralı gelenlerdenim. Henüz kırkım çıkmadan yeni doğanda olabilecek her türlü hastalık bende varmış. Gariban ailem mehteran takımı yürüyüşü gibi iki gün evde, bir gün hastanede geçirmiş. Bronşlarım tam gelişmeden dünyaya gelmişim. Şişmanmışım. O koca, hantal vücudum, gelişmemiş bronşlarımı beslemek için çifte mesai yapıyormuş. Sarılık olmuşum. Sık sık ateşlenirmişim. Geceyi gündüzü bilmez, adam gibi uyumaz aileme yaşamı dar edermişim. Mahallenin çok bilmişleri bu çocuk uzun yaşamaz demişler, ama ben yaşamışım. Hatta hani tombul çocuklar sevimli olurlar ya ben de büyüdükçe mahallenin maskarası gibi bir şey olmuşum. Herkes tembel hayvan gibi hareket eden beni sevmiş, yağlı tombul yanaklarımdan makaslar almışlar, sık sık da dalgasını geçmişler. Neyse uzatmaya gerek yok. Bebeklikten çocukluğa, çocukluktan ergenliğe, ergenlikten yetişkinliğe derken tüm bu evrelerdeki ortak özellikler, hastalıklı bir bünye, silik, asosyal bir kişilik, sessiz, içine kapanık kafası önünde kimseyle göz teması kuramayan, her an düşecekmiş gibi yürüyen, yağı bol, güçsüz, bacakların vücudu çekmekte zorlandığı, kışın bile tısl tısl soluk alıp veren, sürekli terleyen, yanına oturduğunda hiç yıkanmıyormuşçasına ağır kokan, kısacık kesilmiş gür diken gibi saçları olan, garip bir yaratık. Yani ben... Kendim olarak ben bu kadarını söylemeye anca dilim varıyor siz beni bir de çevreyi sorsanız...

Şimdi Cahit Sıtkı Tarancı'nın yaşam ortalamasının bir fazlasındayım. Bir doksan iki boyum, yüz seksen iki buçuk kilo ağırlığım ile tam bir insan azmanıyım. Aslında tam bir yağ fıçısıyım. Yağ tutumu desem o tulum bile haksızlık olur. Vıcık vıcık, pörtük pörtük. İki düşünüp bir hareket edenlerdenim. Evliyim. Antalya'nın yakın köylerinden Porsuk Hasan lakaplı garibanın, yarı akıllı kızı Halime ile evliyim. Bence bizimkiler benden kurtulmak için beni everdiler. Biz yapacağımızı yaptık hadi birazda Halime ilgilensin dediler. Bence öyle. Şimdi Halime'yi bir köşeye bırakalım. Çoluk çocuk yok. İyi ki de olmadı. Olsa kendimize bakmaktan acizken çocuğu kim bakacak?

Tescilli çürüklerdenim. Askerlikten muaf tutuldum. Hastaymışım. Hastalıklardan ne ararsan bende var. En önemlilerini sayacak olursak, kalp var, şeker var, hipertansiyon var, soluganlık denilen nefes alma zorluğu, mevsimsel alerji... Halime'nin dediğine göre horlama horlama değil aslan kükremesiymiş, uyku apnesi, duruş ve yürüyüş bozukluğu yani var oğlu var. Yok yok.

İte kaka liseyi bitirdim. Engelli kontenjanından adliyede icra dairesinde kadrolu işçi statüsünde çalışıyorum. Belki hayatımdaki bazıları tarafından imrenilecek tek şey işim; hani devletin eteğinden yakalama anlamında. On bir yıllık çalışma hayatım Antalya adliyesinde genel icra dairesi ile arşivinin arasındaki yol kadar. Görev tanımım; memurların arşivden istemiş oldukları dosyaları bulup getirip masalarının üzerine bırakmak, arşive gidecek olanları da arşive götürüp yerleştirmek. Hepsi bu. Hani bu da iş mi diyebilirsiniz lakin inanın bir çok memurdan daha çok çalışıyorum, bilesiniz. Tabi uzaktan kumanda gibi getir götür işleri de cabası. Arşiv deyip geçmeyin bilmeyen değil aradığını bulmak, orada kendini kaybeder. Hele hele üç kağıdın, Ali Cengiz oyunlarının bol olduğu, ekonomi güneşinin yarın doğudan mı yoksa başka başka yönden mi doğacağını belli olmayan canım memleketimin kabarık arşivinde... Plansız, programsız gelişine yapılan ekonomik faaliyetlerde hacizden icradan bol ne olabilir ki? Adliyede bizim orası yol geçen hanı gibi. Lafı uzattığının farkındayım. Sadate gelelim. Hani mutlak aklına gelen olmuştur. Be adam katil matil dedin sonra şecereni dökmeye başladın. Nerede arşivde mi katil oldun? Zaten anlattığından yarı ölü gezenlerdensin sen mi katil oldun? Hemen anlatayım.

Bazen sorunlu haciz vakalarında ,hele bir de kadın memur görevli ise kalkan olarak beni de görevlendirirlerdi. Bir boktan anladığımdan değil de hani, boylu poslu yumuşak yağ tulumu da olsam bir koruma kalkanı, tank olarak. İcra heyeti ile ilgili adrese gider bir sorun çıkarsa ki mutlaka çıkardı icra olanlarla haciz heyetinin arasına bir paravan olarak ben girerdim. Bu şekil görevlendirmelerde arşivin kasvetinden kurtulacağıma sevinir lakin orada yaşadığım travmaları bir iki haftada üzerimden atamayacağımı bildiğim için üzüldüm. Zaten öyle seçme şansım yoktu. Adım gibi sadıktım. Gel dediler mi gelir, git dediler mi giderdim. Şimdi gelelim sadete.

Evvelsi gün, yine bir sabah servisle işe gittim. Kuşluk vakti arşivde eski masamda otururken telefon çaldı, dış görevlendirmem varmış saat on otuzda hareket edecekmişiz. Adliyenin bahçesinde bizimkilerin olduğu servise ben de bindim. Bir restorana hacze gidiyormuşuz. Konuşmalardan anladığım kadarıyla sahipleri de pek tekin adamlar değillermiş. Herkesin temennisi bir problemin çıkmaması yönünde. Aslında polise haber verseler iyiymiş lakin ilk kez gidiliyormuş, elde kolluk kuvvetini icra ekibine katacak somut bir veri yokmuş. Servisteki konuşmalardan, sanki herkes biraz korkuyor gibime geldi. Zira bilirim bu tür görevlendirmeye gidilirken, dosyanın içeriğinin üzerinden geçmek adetten olmuş. Herkes bildiğini belki işe yarar diye ortaya döker, hem muhabbet olur hem de yolculuk çabuk ve verimli geçer. Yani ısınma turları daha servis içinde başlar. Kulağım servis içinde konuşulanlarda olsa da genelde dışarıyı seyretmeyi daha çok severim. Sonuçta benlik bir şey yok. Ben bir nevi süs kabağı, dekor veya görüntüyüm...

Neyse uzatmayayım fazla uzun sürmedi biz restorana vardık. Konyaaltı'nda, ara caddede her halinden ben batakhaneyim diye haykıran salaş pis bir yer. Bizim araba restoranın önünde durunca restorandaki hareketlilik de durdu. Garsonu, aşçısı, komisi, yancısı herkes karşımıza dikilip etten bir duvar oldular. Patron yok dediler. Bizimkiler çağırın gelsin dediler. Çağırdılar. Adam yakınlardaymış veya saklandığı delikten çıkıp geldi. O geldi, meydan muharebesi başladı. Kanunlar, yaptırımlar, giderek yükselen sesler derken bir anda çingar koptu. Patron patron değil herif deliyi. Kaptığı sandalye ile ne cam bıraktı ne çerçeve. Bizimkiler sözüm ona polis çağırdı da polisi kim bekler. Her şey bir anda oldu ve bitti. Her şey birbirine girdi. Hani ben bu tür vakalarda paravan oluyordum ya turnusol kağıdından paravan. Tabi alan bende geniş, o çok bilmiş avukat ve bizimkiler kaçıp kurtuldular ben ağır vasıta kaçamadım. Salaklar bıraksalar zaten kalpten gideceğim ama onlar bırakmıyor. İtenler kakanlar, küfredenler, nereden kimden geldiğini bilemediğim darbeler... Adamlar beni eziyor, hınçlarını benden çıkarıyorlar, darp ediyorlar. Tabi alan geniş salladıkları bir şekilde yerini buluyor. Kaçmaya ellerinden kurtulmaya çalışmam nafile. Hipertansiyonum var tansiyon tavan. kalbim var durdu duracak. Şekerim var ağzımın içi kurudu kayış gibi oldu.

Soluganım. Nefes alamıyorum. "Hastayım" diye bağıyorum. "Geber" diyorlar. Cebimdeki dil altını çıkarıp kapağını açmaya çalışırken bir darbe ile elimden uçtu gitti. Kimse kurtarmaya gelmiyor. Zira hasımlarımızın elleri dolu, en masumunda vileda sapı var. Geri geriye duvar dibine kadar gittim. Takatim kalmamıştı ki; can havliyle duvar kenarındaki soğuk meze dolabının üzerindeki cam nargileyi kaptığım gibi en çok küfreden ve canımı yakan ve bana en yakın olan patronunun kafasına patlattım. Koca nargile fanusu adamın kafasında maçın son düdüğü gibi patlayıp binlerce parçaya dağılırken, patronun kafası da eşekten düşen karpuz gibi sağ üstten ikiye ayrılıverdi. Adamın artık kanı mı yoksa kafatası mahpusundan azat olan beyni mi nesi bilmiyorum benim üstüme başıma sıçrayıverdi. Dedim ya maçın son düdüğü gibiydi. Tüm kargaşa bir anda bitti. Ortalığa ölüm sessizliği kapladı. Patron bok çuvalı gibi yan masanın tüm kuverleri ile birlikte yere serpildi. Çalışanlardan biri diz çöküp adamın yüzünü çevirince adamın yarılan kafasından fışkıran kanlar yerdeki Amerikan peçetelerine Picasso resimleri çiziyordu. Midem bulandı bir öğürme geldi. Dayanamayıp geriye dönmemle beraber kusmuğum soğuk meze dolabının bombeli camına boyadı. Camın altında bile olsa tüm mezeler mundar oldu diye düşündüm. Düşünceye bak. Bu ortamda aklıma gelene bak... İşte o an birisi gelip o kısa cümleleri kurdu. "Naptın lan! Öldürdün adamı! Geri zekâlı!" diye haykırdı. Cevabım adamın üstüne geri kalan kusmuğu boşaltmak oldu. Kusmuk beni dokunulmaz yaptı az geriye çekildim. Birileri postu delik patronun başına çökmüş olan adamı patronun durumunu sorarken son duyduğum şey "öldü" kelimesi oldu. O ne acayip sözcükmüş öyle. Aman Allah'ım! Ölmüş. Herkesin dikkati zeminde allar içinde yatan adamda iken hemen geriye restoranın köşesine sapıp arka bahçeden yola çıktım. Arkadaki binanın sokak kapısının açık olduğunu görüp içgüdüsel olarak oraya yönelip binaya girdim. Sallana tıslaya üst kata değil merdiven aşağıya bodruma indim. Bodrumda sıra sıra her halinden odunluk depo olarak kullanıldığı belli dört tane bölmeli depo vardı. Üçünün kapısında asma kilit olsa da birinde kilit falan yoktu. Her taraf ömrünü tamamlamış paslı küflü ıvır zıvırla doluydu. Ayakta durmaya dermanım yoktu. Başım dönüyor gözlerim kararıyor, omuzlarıma çift hörgüçlü bir deve gelmiş oturmuş

kalkmıyordu. Belli ki tansiyonum asma tavandı. Anahtarsız olan odunluğa girince odunlukta yine iki komidin, eski bir gardırop, paslı bir bisiklet, tahta parçaları bir iki torba odun, kömür falan var. Kendimi en yakın komidinin üzerine bırakıp nefesimi düzenlemeye çalıştım. Öne arkaya gidip gelerek nefes almaya çalışıyordum. Arkamdan gelen var mı diye olmayan nefesimi tutup beklediğimde bir çıtırtı hareket yoktu. Kındırık bodrum penceresinden, restoranın tarafından bağırsı çağrısı geliyordu. Fazla uzun sürmedi ambulans sesi ortalığı yıktı. İşte o an acaba yaşıyor mu diye bir iç geçirdim. Ölse bile belki bir son müdahale ile kurtarabilirler. Derken polis araçlarının siren sesleri, içimde bir anlığına yeşeren ümitlerimi aldı götürdü. Çift hörgüçlü deve artık omuzuma hepten çöküvermişti. Korkum beni benden aldı götürdü. Bayılmışım. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum lakin bodrumun küçük penceresinden sızan ışıktan akşama doğru kendime gelir gibi oldum. Önce neredeyim, kimim, ne haldeyim gibi belirsizlikler denizinde sörf yaptım. Bir anda bugünkü yaşamışlıklar kısa metrajlı film olup gözümün önünden geçiverdi. Dehşet içine yeniden balıklama daldım.

Allah'ım ben ne yaptım? Durduk yerde katil oldum. Ne pişmanlıklar...Ne ahlar ne vahlar. İsveç dokuma tezgahı mekiği gibi gel gitler... Karasızlıklar. Aklım başıma geldikçe nefesim kesiliyor, kalp ritmimi duymaya başlıyorum. Dışarıyı dinliyorum. Lakin sokaktan gelip geçen araçların lastik sesinden, bir iki köpek havlaması, üst dairelerden geldiğini düşündüğüm televizyon seslerinden başka bir ses yok. Restorandan tek bir ses bile gelmiyor. Pencereye yaklaşıp parmak uçlarıma kalktım nefes bile almadan dışarıyı dinliyorum da durumdan sonuç çıkarabileceğim en küçük kopya, bir ses duyamıyorum.

Ağzım keçe gibi. Kusmuğumun kokusunu alabiliyorum. Geriye döndüğümde bulunduğum kapının hala açık olduğunu görünce dehşete düştüm. Sanki birileri gelip beni burada sokeleyecekmiş gibi. Hemen koşup kapıyı kapatayım dedim. Pişman oldum. Kapının menteşeleri nasırına basılmış gibi acı acı gıcırıyor. Bir süre yine korkudan kapı kanadı elimde hareketsiz kaldım. Etrafı incelerken gardırobun sağ tarafından, duvarın aralığını görür gibi oldum. Kapıyı usulca bırakıp eski gardırobun oraya gidip ardına bakınca yandaki depoya geçmek için duvarın kırılmış olduğunu gördüm. Şaşırdım. Gardırobu az öne çekince, buradan benim bile rahatlıkla geçebileceğim şekilde duvarda delik olduğunu görünce sevindim. Gardırobu az öne çekip yandaki odunluğa geçtim. Sonrada gardırobu duvara çekerek deliği kapattım. Şimdi hayatımda olmadığım kadar kendimi güvende hissediyorum. Geldiğimde görmüştüm dış kapı asma kilitli. Bu deliği bilmeyen burada beni hayatta bulamaz. İçim biraz ferahladı. Şimdiki depoda bir de yatağı ile beraber çocuk ranzasını da görünce oh çektim.

Kabuslar deposundayım. Kabuslar içindeyim. İki gündür karanlıklar içinde gelişine sörf yapıyorum. Doluya koyuyorum almıyor, boşa koyuyorum dolmuyor. Dile kolay. Durduk yerde bir anlık refleksle katil oldum. Bir yanım git teslim ol, görevdeydin asıl dayacağı sen yedin nefsi müdafaaya sokarlar, fazla ceza almazsın diyor. Diğer yanım bekle almazsın. Ölüsü sekiz on yıl eder. Bu hastalık bolluğunda mahpusa düşsen yılı devirmeden geberir gidersin diyor. Zaten kaçtın. Tuttular mı hayatta bırakmazlar bundan galli... Dünden beri yattığım yatakta uyumayı korkuyorum. Ya horultumu duyan olursa diye . Uyanık kaldığımda

da her türlü versiyonun simülasyonu kafamın içerisinde dolanıp duruyor. Dedim ya kabuslar denizindeyim. Her gelen dalga canımı yakıyor.

Yanımda hiçbir ilacım yanımda yok. Dil altım bile o kargaşada kayboldu. Günde sekiz tane ilaç kullanan zattım, şimdi korku ilacını aspirin yaptım kana kana içiyorum. Oram buram sıkışsa da sonuçta hala hayattayım. Üçüncü günü gündüz gitgide yaklaşan gürültülere kulak kesildim. Konuşmalarından anladığım kadarıyla gelenler polislerdi ve beni arıyorlardı. Birisi “çevredeki tüm kameraları baktık sanki herif buhar oldu uçtu” diyordu. Bir diğeri “ne uçacak dev gibi bir adam kesin bir taksi çevirmiştir. Yemiş haltı daha burada kalır mı?” diye cevap veriyordu. Aşağıya bodruma depoların olduğu yere de indiler. Tahminimce üç kapının asma kilitli olduğunu görüp yalnızca yandaki kilitsiz olan deponun içine baktılar. Artık konuşmalarını, ayak seslerini hatta nefes alışlarını bile net duyabiliyorum. Ben ise nefessizim. Fazla da kalmadılar salak mı herif burada kalsın şimdiye çoktan kaçabildiğince kaçmıştır neticesinde birleşip gittiler. İncim pek olmasa da o an bildiğim tüm duaları ettim. Üçüncü gün. Aç, susuz, ilaçsız geçen tam üç gün. Korku sen nelere kadırsın. En sefil insan bile nelere dayanma kudretine sahip. İnsanoğlu sen ne muhteşem bir varlıksın.

Son karar. Kaçacaktım. Teslim olmak yok. Şu üç günde tüm geçmişimle yüzleştim. Tüm derken boktan geçmişimle. Öyle kayda değer gülüm balım bir bokun olmadığı geçmişimle. Acaba içgüdüsel olarak annem ve babamın haricinde beni seven olmuş mudur? Babamı üç yıl önce kaybettik. Annem de elli sekizinde başka bir adamla evlendi; dediğine göre “yalnızlık Allah’a mahsusmuş.” Kardeş dersin zaten yok. Benden sonra bizimkiler cesaret edememişler veya benimle uğraşmaktan fırsat bulamamış da olabilirler.

Halime... O hayatımın travması. Ben onu sevmedim, o beni ise hiç sevmedi. Beni yarım aklıyla köyden şehre kaçmak için bir fırsat aracı olarak görüp evlenmiş. Dokuz yıllık evliliğimizde daha güzel bir kelime bile söylediğini duymadım. Kokuyorsun. Horluyorsun. Pissin. Yarım akıllısın... Her zaman eleştirecek bir şeyim vardı. Onun için tek varlık nedenim maaşımdı. Maaşım onun kontrolünde istediği gibi harcar, ufacak boyu çok bilmiş huyuyla millete caka satmak için elinden geleni yapardı. Ayda yılda zamanını onun belirlediği anda kısacık çiftleşmelerimiz olurdu. Varla yok, oldu da bitti tarzında. Birlikteliğimiz tersine işliyordu. Ara uzadıkça uzuyor, sevişme kıaldıkça kısalıyordu. Mastürbasyon yapmak daha da keyif veriyordu. Yemekleri tatsız tuzsuz, ev elalemin demesine bok götüren işte öyle bir evlilik. Tabi buna evlilik denirse. Bazı hareketlerinden beni aldattığından bile şüpheleniyordum. Kendisi çirkinlik abidesi olsa da abazası bol mahallemde tabi bir çok adam için soluk alsın yeter olunca. . .

Yani işin özeti geride kimsem yok. Yekim. Hapse girsem ne gelenim olur, ne de gidenim. Alim Allah orada çürür giderim. O zaman tek çare var kaçmak. Da nasıl? Bu zamanda kaçmak kolay mı? Her yer kamera, polis, jandarma. Telefon taşısan hangi baz istasyonundan sinyal aldığını hemen tespit edebilirler. Daha bir sürü şey. İyi planlama yapmam lazım. Bu vücutla kaçmak? O kadar dikkat çekiyorum ki? Geçtiğim yerlerden gramer kardeşler gibi ekmek kırıntıları dökmeme bile gerek yok. Beni bulmak çocuk oyuncağı. Kaçarken lazım gelen, hız, ataklık, akıl, dinamizm, zeka gibi kavramlardan hiç biri

bende yok. Hatta en kötöleri mevcut. tembel hayvan gibi hareket eden, hatta hareket etmeye çalışan bir insan azmanı. E ne olacak benim halim. Kararım karar. Kaçacağım. Kırsala çıkacağım. Hiç bir insanın karşısına çıkmayacağım. Kaçabildiğimce kaçacağım. Kaybedecek neyim var ki?

Üçüncü günün gecesi el ayak çekildikten sonra depodan çıktım. Sokağa çıkarken baktığımda restoranın tüm ekipmanlarının içeriye toplandığını gördüm. Kamera demişlerdi. Tahminim ara sokaklarda kamera yoktur. Temkinli, bir ceylan korkaklığı ve dikkatinde ara sokaklardan gidiyorum. Kalbim delirmişçesine atıyor. Ara sıra başım zonkluyor. Karanlıkta kaç kez tökezledim, yanlış yere basıp yere kapaklandım ama önceleri hiç bir durumda hissetmediğim içimde bir ateş belirdi o ateş beni bilinmeze sürüklüyor enerji, yaşam kaynağım oluyordu. Sabah ezanı okunup tan yeri ağarmaya başladığında ben Sarısu mahallesine varmış eski Tünektepe yolunu geçmişim. Ortalık iyice belirginleşmeye başlayınca bir dere yatağının içine girip kıvrıldım. Çöp kenarından almış olduğum ekmeğin son kalan parçasını da mideye indirdikten sonra derin bir uykuya dalmışım.

Kırsal kırsaldı. Tilki uykusundayım. Korku... Dağları bürümüş gün ışığında görünmekten korkuma bir türlü cesaretimi toplayıp yürüyemiyorum. Gece karanlıkta nasıl yürüyebileceğim? Ne yol yordam biliyorum, ne de bir fenerim var. Çakmağım bile yok. Öğlen üzerine kadar böyle kararsızlıklar içinde dolanıp durdum. Bulduğum yer çok sakın bir bölge. Ağaçlık, habitat çeşitliliği bol bir yer. Şehirden bir an önce uzaklaşmakta istiyorum. Pek gelen gidenin olmadığını görünce; cesaretimi toplayıp dere boyu yukarıya doğru yola koyuldum. İyi ki de yürümüşüm akşam olunca göz gözü görmüyor adım atmanın mümkünatı yok. Kırsaldaki ikinci günümde işaretli kayalar gördüm. Birisi kayalara beyaz boyayla sıra sıra işaretlemiş. Belli ki burası bir yol. Batıya doğru bu patikayı takip etmeye başladım. Yanılmamışım. Burası Antik Likya yoluymuş. Yol kenarında rastladığım sarı, yer bildiren bir tabeladan bunu anladım. Antik kalıntılardan geçtim. Bazı yerlerde trekking yapanların kamp ateşleri yaktıkları yerlerden geçtim. Üç kişilik bir grupla karşılaştım. Daha doğrusu onlar benim olduğum yerden geçerlerken ben az ilerdeki büyük kayanın arkasında saklanıyordum. Köylere vardığımda, geniş yay çizerek köylülere gözükmedim. Bulduğum meyve ağaçlarından karnımı doyurdum. Pınarlardan derelerden su içtim.

Dördüncü gün Beycik diye bir köyden yine geniş aç geçtim. Yukarı doğru giden toprak yolla kesiştim. Yoldan yamaca bayıra sardım. On beş, yirmi dakika yürüdükten sonra birden naylon, mavi brandalarla çevrilmiş olan derme çatma çadır evlerin olduğu bir yere vardım. İşin kötüsü yerleşkede yaşayanlar beni görmüş bulundular. Yolumu değiştirsem şüphe çekecektim. Hiç istifimi bozmadan onlara doğru yürüdüm. İki tane derme çatma yarı ahşap yarı branda ev, bir traktör, iki tane katır, bir beygir ağılla çevrilmiş bir yerde sekiz on kadar keçi, yine derme çatma tel örgü ile yapılan bir kümes içinde sekiz on kadar tavuk olan küçücük bir obaydı. Üç tane boy boy çocuk, yaşlı bir adam ve bir çift vardı. Onlar da beni görünce sanki olağan hareketlerini biraz hızlandırmış gibiydiler. Adam çocuklara durmaz direktif veriyordu. Gerçi olağan hareketlerini sanki biliyormuşum gibi. İçgüdü herhalde. İyice yaklaşıncı ilk selamı ben verdim.

“Selamın aleyküm.” Yaşlı adam:

"Ve Aleyküm selam. Hayrola genç bu dağ başında yolunu mu kaybettin? diye sordu. Ne cevap vereceğimi bilemedim."

"Galiba amca. Likya yolunda gidiyordum birden işaretleri kaybettim dedim."

"Ne yolu, ne yolu?" diye ihtiyar tekrar edince genç baba:

"Şu antik yol baba. Kardeşim sen baya yoldan sapmışsın yürüyüş yolu aşağıda kaldı, köyün içinden geçiyor. Asfaltı takip etseydin aşağıda sapağı görürdün." dedi.

"Asfaltta kaybettim zaten, işaretler orada bitti. Toprak yolu görünce burasıdır diye tahmin ettim. Sonra da belki tepeden daha iyi seçebilirim diye yukarıya çıkıyordum ki size rastladım."

"Ooo kardeşim sen çok yanlış gelmişsin. Her neyse kaynanan seviyor. Biz de yemeye gelmiştik, buyur beraber yiyelim. Hem sen nasıl yürüyüşçüsün, yanında hiç bir şey yok?" diye sorunca. Kendimi göstererek:

"Doğru söylüyorsun da böyle bir vücutla ne taşıyabilirim ki?" dedim gülerek.

"Valla kardeşim kendini taşısan ne ala..." dedi adam. Kadın da sininin üzerinde son düzeltmeleri yapıyordu. Belli ki tam yemeğe oturacaklarmış, ben gelmişim. Çok candan insanlar ısrarla kendileriyle yemeğe oturmamı buyurdular. Aslında o kadar açım ki siniyi bana bıraksalar hayır demem. Açlığım korku ve utangaçlığımı bastırdı. Teklifi geri çevirmedim ve hep beraber sofraya oturduk. Katık patates yemeği ve çökelekli çoban salatası. Hayatımın en güzel yemeğiydi. Kendime gem vurmaya çalışsam da boğazımdan neredeyse bir haftadır sıcak bir lokma geçmemişti. Çam ormanı kokularında o patatesin tadı...

Az katıklı ama bol ısrarlı yemek ormanın kendine has seslerinin arasında sessizce yenilip sini kaldırıldıktan sonra ihtiyar muhabbeti başlattı:

"E anlat bakalım delikanlı bu ne yürüyüşü seninki böyle ?"

"Ne gibi amca?" diye sordum.

"Hani yıllardır bu antik yolda yürüyenlere denk gelmişimdir. Genelde hepsi de takım edevatı olan, renkli süslü kişilerdir. Sen ademoğlu gibi yürüyorsun sana bakınca kendimizi görürüm. Sen ne akla bu yürüyüşe çıktın? Kendini taşımaya mecalin yok." deyince:

"İşte amca bende acaba biraz şu eti götü eritebilir miyim diye uğraşıyorum." deyiverdim. Lakin ihtiyarın yüzüne baktığımda hiç de inandırıcı bulmadığı her halinden belliydi. Konuyu değiştirmek için:

"Siz ne yapıyorsunuz amca bu dağ başında böyle aile boyu?" diye sorunca cevap oğlundan geldi:

"Ne yapacağız? İşimizi. Orman işçileriyiz biz. Şu bayırın ardında orman dairesi kesim yaptı ağaçları işleyip istifliyoruz" dedi.

"Siz orman dairesinde mi çalışıyorsunuz?" diye sorunca:

"Yok. Bizimki götürü usulü. Kesim yerine gelir işin gereği rakam tespit eder orman dairesi ile anlaşırız. Ağaçları işleyip onların istediği yere indirir istifleriz."

"Onlar yapamıyor mu da sizden istiyorlar?" diye sorunca ihtiyar:

"Sen hiç kesim yeri falan görmedin herhalde?"

"Yok amca görmedim."

"Belli. Neyse anlatması uzun nasıl olsa gezmedesin çayımızı içtikten sonra istersen bizimle gelir ne iş yaptığımızı gözünüzle görürsün." dedi gülerek.

"Tamam gelirim dedim. Gelin çayları getirdi. Çayın da tadı bir başkaymış. İçmeye doyamadım."

"Siz buralı mısınız?" diye sordum.

"He ya Bozdağ köyündeniz."

"Yakın mı buraya?"

"Yok pek yakında sayılmaz. Saklıkent'i bilir misin?"

"Kayak merkezini mi?"

"He. İşte oradan yaklaşık bir on iki kilometre bu tarafta. Asfalttan gidersen uzak da dağ yolundan kestirme, buraya yaklaşık otuz, otuz beş kilometre falan."

"Baya varmış be amca. Zor olmuyor mu?"

"Alıştık. Yıllardır bu şekilde çalışırız. İş nerdeyse biz ordayız. Sonuçta evveliyatımız yörük. İş gider konar, iş biter köye döneriz."

"Karda kışta zor olmuyor mu?" diye sorunca hepsi güldü.

"Delikanlı bizim iş hakkında hakikaten hiç bir fikrin yok. Kışın buralarda çalışılır mı? Mevsimlik iş bizimkisi." deyince cahilliğimden utandım. İhtiyar:

"Sen de hele, asıl sen ne yapıyorsun buralarda? Yürüyüş falan deme. Yemem..." diye ta gözümün içine bakıp kaşlarını çatarak sordu. İhtiyarın bakışını görünce yüzümün kızarıklığı gözlerime vurdu. Allah'tan kaç gündür eğer böyle bir soru ile karşılaşırısam neler diyebileceğim hakkında kafamda bir sürü canlandırmalar yapmış hazırlıklıydım. Alternatiflerden duruma en uygun olacağını düşündüğümü söyleyiverdim."

"Amca benimkisi uzun hikaye. Ben kaçıyorum"

"Kaçak mısın?"

"Evet amca"

"Kanundan mı?"

"Yok amca. Hasımlarımdan."

"Kim ki onlar?"

"Dedim ya amca uzun hikaye. Kan davalılarımızdan"

"Kan davası mı?"

"He amca"

"Bu zamanda hala kan davası mı kalmış? Sen nerelisin yeğenim?"

"Aslen Adıyamanlıyım, lakin vakti zamanında babamlar oradan bu kan davası yüzünden kaçıp Antalya'ya gelmişler. Ben beş yaşından beri Antalya'dayım."

"Sülüs kaç?"

"Otuz altı yaşındayım"

"Yeğenim o nasıl kan davasıymış öyle? Kırk yıllık kan davası mı olurmuş?"

"Sorma amca. Bizimkisi lastik gibi. Kısalmıyor. Kronikleşmiş, zaman geçtikçe uzuyor. Geçen hafta izimizi bulmuşlar, Allah'tan haber geldi de ellerinden kurtuldum. Bir haftadır nerde akşam orda sabah saklanıyorum."

"E n'olacak peki. Nereye kadar saklanacaksın? Polise falan gitseydin ya..."

"Polis ne yapacak amca. Töre bu. Çaresi yok kaçacağım."

"Eşin dostun yok mu? Bu dağ başında ne zamana kadar saklanacaksın."

"İşin kötüsü yok amca. Anne tarafından var da onlarda Adıyaman'da oraya gidemem. Babam evin tek oğlu zaten, o öldü. Ben de babam gibi tek evladım. Bu kan davasındaki zincirin son halkası benim. Sizin anlayacağınız başka bir alternatifim yok. Karşı tarafın da aşiret olduğunu düşündün mü benimkisi beyhude bir çaba. Artık gittiği yere kadar... deyince ilk kez ihtiyarın ve bizi can kulağı ile dinleyen diğer aile fertlerinin yüzlerinde bir acıma büzüşmesini gördüm. Kendi anlattığım yalana neredeyse kendim bile inanmış derecesinde umutsuzca yere bakıyordum. Gözlerim dolmuştu. Hatta ve hatta iki damla çiğ tanesi gözümden süzülüp çam piremlerinin üzerine düşüverdi. İşte bu iki damla bu dağ insanlarının gönüllerini inanılmaz yumuşatıverdi."

İhtiyar:

"Dur yeğenim dur. Kendini koyuverme. Gün doğmadan neler doğarmış. Çıkmamış candan ümit kesilmez." Dedi. Gitgide dramaya dönen muhabbeti bitirmek için mi yoksa mecburiyetten mi bilinmez, ortaya hitaben:

"Hadi, çok oyalandık! İş bekliyor. Davranın." dedi. Kendisinden hiç beklenmeyecek çeviklikle ayağa kalkıverdi. Ailenin tamamı peşi sıra hareketlendi.

"E delikanlı işimizi merak ediyordun gelecek misin bizimle?" diye sorunca; gözlerimi ovuşturup burnumu çekerek:

"Gelirim amca." dedim. Dedim de onlara ayak uydurmak ne ala. Onlar tavşan ben kaplumbağa. Gencin biri katırı çekti, ihtiyar katıra bindi. Diğerleri yaya bayır yukarı öylesine hızlı yürüyorlardı ki, ne kadar gayret göstersem de kalbim sıkıştı iki dakikada pes ettim. Geride debelendiğimi görünce gülüştüler, ihtiyar gitmem gereken tarafı gösterdi ve arayı açarak uzaklaşıp kayboldular.

Yirmi dakikalık bir yürüyüşün sonunda tepeye varıp arka bayıra bakınca bizim aileyi sol kanatta gördüm. Zaten ağaç motorunun sesi ben buradayım diyor, dağlarda yankılanması çınlıyordu. Tepenin arka yamacı komple kurban olmuş ölü ağaçlarla doluydu. Küçüğü büyüğü, minik fidanların haricinde bir tane dikili ağaç yoktu bu karşı tepenin doruğuna kadar böyleydi. Sanki ağaç meydan muharebesi olmuş ve tüm ağaçlar ölmüştü.

Bizim ailenin yanına doğru yürüdüm. Babanın elinde ağaç motoru, yerdeki ölü ağaçların dallarını kesip kütük haline getiriyordu. Yenge ve çocuklar kesilen dalları ellerindeki taralarla budayıp ekonomik değerlerine göre sınıflandırıyorlardı. Az ilerde ihtiyar amca da elinde nacak kütüklerin kabuğunu soyuyordu. Karınca gibilerdi. Eğiliyor kalkıyor, sağa sola durmaz hareket halindelerdi. Yanlarına varınca "kolay gelsin" diye selamımı verip bu çalışkan insanları seyre daldım. Bana bakıp gülüşüyorlardı. "Nerde kaldın, gelmekten vazgeçtin zannettik." diye beni tiye alıyorlardı. Ne güzel insanlar. İhtiyarın tarafına gidip bir kayaya iliştim.

"Zor işmiş amca..." dedim.

"Zordur. Lakin bu talaş kokusunu bir alıştın mı başka bir iş yapasın gelmez." dedi. İhtiyarın dediği gibi ortam mis gibi çıra kokuyordu. İhtiyar, ağaçların nasıl kesildiğini neler yaptıklarını, ne gibi süreçten geçtiklerini tane tane anlatıyor. Ormandan, temiz hava, bol gıdadan bahsediyor. Hem çalışıyor hem de durmaz konuşuyordu. Kütüğü döndürmekte zorlanınca beni yanına çağırırdı. Kütüğün altına soktuğu sopayı kaldıraç gibi kullanarak kabuklu tarafın üste gelmesini sağladık. Kaldığımız yerden sohbete devam ettik. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum lakin hiç oradan ayrılmak istemiyordum. Gitsem nereye gideceğim ki. Amca da zaten artık gençlerin hep şehre gitmesinden çalıştıracak adam bulamamaktan falan şikayet ediyordu. Sonra bir iki kez kütüğü çevirmesine de yardım etmişim. Ne dediyse yapmışım. Uygun ortamı bekleyip balıklama sordum.

"Amca ya bu iş zor artık kimse bu tür iş yapmak istemiyor diyordun; al sana çalışacak adam. İzin ver yanınızda kalayım. İşi bilmesem de öğrenirim. Hem para pul da istemem. Bana karnımı doyurup yatacak bir yer ver yeter. Zaten gidecek bir yerim de yok. Valla ne dersen yapmaya hazırım..." diye peş peşe ikna sözcüklerini sıralarken araya girdi.

"Dur yeğenim, dur. Bu yaşıma geldim daha bizim işte çalışmak için bu kadar dil dökeni görmedim. Az daha beklesem üstüne para bile veririm diyeceksin."

"Ne yapayım amca. Can tatlı. Sana söyledim peşimde koca bir aşiret var. Nere gidem ne edem ben de şaştım kaldım dedim."

"Sen de haklısın. Lakin evlat daha adını bile bilmiyorum demesiyle sözünün arasına girdim"

"Ali amca. Adım Ali." Anadolu'da bu tahtacı köylerinin genelde Alevi köyleri olduğunu duymuştum, acaba bir mevzi daha alabilir miyim diye adımlı Ali deyiverdim.

"Adında güzelmış. Ali ha."

"Evet amca Ali."

"Benimki de Haydar evladım. Ali sen bu cüsse ile bu yamaç bayırda, çalı çırpı arasında nasıl çalışacaksın be evladım? Temin iki adımda tıkandın kaldın."

"Alışırım be amca. Hem ne kaybedeceksin ki? Bir deneyelim. Para falan istemem. Baktın olmadı size ayak bağı oluyorum yol verir gönderirsin."

"Diyorsun?"

"Valla ocağına düştüm sen bilirsin amca" dedim. İhtiyar ağzında karşı tezlerle gelse de mimiklerinden ve beden hareketlerinden bu duruma hiç de karşı gibi durmuyordu. Veya en azından ben öyle olmasını umut ediyordum.

"Dur hele buna bir ben karar veremem. Benim oğlana Osman'a da bir danışalım. Bakalım o ne diyecek? Osman! Huy Osman!" diye bağırdı.

Osman'ın ağaç kesme motorunun sesinden bu ünlemeye duyması ne mümkün? Haydar amca el kol işaretleri ile ünlemesini devam ettirince yüzü bize dönük en küçük çocuk dedesini gördü. Babasına el kol hareketleri ile haber verince motorun sesi süreklilikten pat pata geçerken, Osman abi bize doğru dönüp, "ne var" der gibi el kol hareketi yaptı. İhtiyar "gel gel" diye oğlunu çağırırdı.

"Buyur baba hayrola?"

"Hayır Osman'ım hayır. Bak Ali bizim işi pek sevmiş. Ben de sizinle çalışayım diyor." deyince Osman abi bir güldü.

"Sevecek başka bir şey bulamamış mı?" dedi.

Lakin babasının şaka yapmadığını anlaması pek uzun sürmedi. Neyse uzatmayayım Haydar amca adabınca Osman abiye durumu benden iyi özetledi. Hatta açık kapı bırakmamak için hem çaresizliğimden bahsetti. En çok da karın tokluğuna çalışmaya razı olduğumu vurguladıkça vurguladı. Bence çaresizliğimden öte en güçlü argüman beleşe çalışacak olmamdı. Bedava sirke baldan tatlıdır. Koca hani biraz fazla kocaman adamım, iyi bir yönlendirmeyeyle şu tıfıl çocuklar kadar da mı iş görmeyeceğim? Neyse fazla uzatmayayım hayırlı olsun temennisi ile bu konuşma bitti.

Allah'ım sen ne büyüksün. "Bir kapı kapanır bir diğeri açılır" derler ya. Bu yarım aklım, aciz bedenimle olmazı oldurdun, yıkılmış dünyamı yeniden kurdurduverdin. O kadar sevinçliyim ki karamsarlık bulutları dağıtıp akakça hülyaların içine düşüverdim. Tabiatın ortasındayım. En çok da çıra kokusunu sevdim.

Akşama kadar benden beklenmeyecek gayretle ne dedilerse yapmaya çalıştım. Bedenim isyan etse de yılmadım. Herkesin de alay konusu oldum. Kaç kez kayıp düştüm. Ellerim çizildi. Pantolonumu dala taktım dizime kadar dikişi söküldü. Terledim, soğudum. Tısladım. Yorgunluktan pestim çıksa da "Of" demedim. Kendimi göstermek için tüm gücümle uğraştım. Akşama kadar bu böyle devam etti. Akşam yerleşkemize aileden en az otuz dakika rötarla döndüğümde yine herkesin alay konusuydum. Aile o kadar içten hareket ediyordu ki yaptıkları hiçbir şey beni zerre incitmiyordu. Onları sevmiştim. Onlar benim can kurtaranlarımdı. Tankerden el yüz temizliği derken yenge yemeği hazırladı. Katık öğlenki ile aynı. İlave zeytin, tahin pekmez de var. Öylesine bitkinim ki öğleyin yediğimden aldığım tadın yarısını alamadım. Yemekten sonra çayı beklerken oturduğum yerde uyuyakalmışım. Osman abinin sarsmasına uyandığımda gece ilerlemiş. Nerede olduğumun şaşkınlığını onun gülen yüzünde atmam uzun sürmedi.

Ali kalk hadi yatağına yat diyordu. Yatak mı? Hangi yatak? Ağrımayan bir yanım yok. Zorlukla doğrulunca elindeki el fenerinin ışığını traktörün römorkunun yanını işaret ediyordu. Işığın vurduğu yerde çaprazlanmış dört odun dilmesi ile iskelet yapılp üstü mavi brandayla örtülmüş bir çadır duruyordu.

"Gel, gel. Pek sana layık değil emme. Aha orda sana çadır yaptım. Kümes gibi olduğuna bakma iş görür seni kurttan kuştan korur. Hadi gel de yatağına yat" diyordu. Kalkıp çadırın yanına varınca, yuvarlak ışık halkasında yerdeki çift kat kilimin üzerine serilmiş yer yatağını ve battaniyeyi gördüm.

"Bak bakalım, elimden geldiğince büyük tutmaya çalıştım. İnşallah rahat edersin." dedi.

"Sağ ol Osman abi zahmet verdim. Uyandırsaydın yardım ederdim" dedim.

"Sorun değil Alim biz alışkınız. Sen gir bir yat bakalım sığabilecek misin?"

"Sığarım abi. Sen meraklanma pek güzel olmuş, ellerine sağlık" dedim.

"Tuvaletin yerini biliyorsun. Al bu el fenerini gecede falan lazım olacak olursa yakarsın. Hadi Allah rahatlık versin" deyip ayrıldı. Derme çatma çadırdan içeriye girdim. Sanki hayatımda ilk kez yatakta yatacakmış gibi hissettim. Neredeyse bir haftadır serili döşek gördüğüm mü var? Değil kuş, kaz tüyü bile olsa bir yatak bu kadar rahat olamazdı. İçim sevinçle dolu. Hemen uyumuşum

Sabah ailenin en küçük ferdinin ayak baş parmağımdan sallaması ve "Ali amca, Ali amca" diye sesine uyandım. Akşamdan kapanmış, sabah açılmış radyo gibiyim. Nasıl yattıysam öylece kalktım. Ağrımayan bir yanım yok. Eklem yerlerimin içine karıncalar dolmuş sabah kahvaltılarını yapıyorlar sanki. Başka bir benzetme isterseniz eklem yerlerim Japon yapıştırıcısıyla birbirine yapıştırılmış yek vücut olmuşum. Her hareket bana Çin işkencesi gibi geliyor. Ben kendime gelip vücudumu bu işkence sarmalından kurtarmaya çalışırken ufaklık:

"Kahvaltı hazır amca, hadi hemen gel" diyor.

"Günaydın. Tamam hemen geliyorum" dedim. İki dizimin üzerinde battaniyeyi düzelterek geri geri çadırdan çıktım. Aileye baktığımda çoktan sofraya bezinin serildiğini, az ileride yengenin sini üzerinde bir takım düzeltmeler yaptığını gördüm. Beni gördüklerinde hepsi bir anlık bile olsa bana dikkat kesildiler. Hem sözlü hem de elimle uzaktan günaydın deyip kendilerine selamladım. Hızlıca tuvalet gergisine gittim. Tuvaletin etrafı yeşil branda ile çevrilmişti. Ortasında foseptik kuyusu, kuyunun iki tarafında ağaçtan dilmeler vardı. Dilmelerin üzerine tahta çakılmış ortada bir delik, hemen ön tarafta da plastik hacet ibriği vardı. Tuvaletten sonra elimi yüzümü yıkayıp topluluğa gittiğimde, aile sininin etrafına oturup yerleşmeye çalışıyordu. Küçük sinin etrafında altı kişiydik. Onları ve beni sayarsak sekiz kişi yemek yiyecektik. Herkes sağ dizi siniye doğru, bir büyük kız herkesin tersine annesine doğru oturuyordu. O da anladım ki solak olmasından kaynaklıydı.

"Günaydın, hayırlı sabahlar" dedim. Haydar amca:

"Günaydın Alim. Bizim buralarda sabah erken olur. Ben kalkalı neredeyse iki saat oluyor." dedi. Osman abi:

"Nasıl çadırda rahat ettin inşallah?" diye sorunca:

"Ölüler gibi deliksiz uyumuşum Osman abi" dedim. Haydar amca:

"E bugün nasıl hissediyorsun, haliyle hamlik vardır. İlk günden tutulmadın inşallah"

"İyiymi amca, sağ olun" diye beyaz yalanın şahını söyleyiverdim. Ne deseydim, amca ağrımayan bir yerim yok, bıraksanız akşama kadar yatarım mı deseydim.

Aile şen şakrak. Hep böyle eğlenceliler mi yoksa benim gibi bir çaylak mı onlara neşe kaynağı oldu onu bilmiyorum. Aslında aile, aile deyip duruyorum da sonradan ailem gibi oldular. Az gelecek tanıdıklarımın da kopya çekerek kendilerini size tanıtayım.

Haydar amca altmış dört yaşında, eşi iki yıl önce vefat etmiş. Osman abiyle beraber üç tane de kızı var. Yani toplamda dört çocuk sahibi. Dış görünüm yaşı yetmişin üzerinde, hareket kabiliyeti ise ellilerinde. Garibimin yüz çizgileri coğrafya dersi haritasındaki plato haritaları gibi. Köylü. Oduncu. Reçber. Köy ile dağ arasında ömrü geçmiş. Tam bir tabiat adamı. Osman abi, Haydar amcanın üç numaralı evladı, evin tek oğlu. Kırk üç yaşında İlkokul mezunu. Babasının basıp kaldırdığı yere o ayak basmış. Her şeyleri aynı. Fatma yenge de aynı köyden, hatta uzaktan hısımlar, ilkokul mezunu, Haydar amcanın, Osman abinin kadın versiyonu. Benden dört yaş büyük kırk yaşında. Lakin hepsinde fiziksel olarak ortak özellikleri, bulundukları yaştan en az on, on beş yaş üzerinde gösteriyorlar. Dıştan bakarsan yaşlılar lakin hareket aktivitelerine bakarsan hepsi sanki yirmili yaşlarda. O kadar çevik ve ataklar ki. Kondisyonları mükemmel.

Doğal yaşamın basit insanları, öyle kendilerini tarif etmek için uzun söze, süslü kelimelere ihtiyaç yok. Kısa ve öz. Sanki hepsi bir tornadan çıkmış gibiler. Bedensel aktiviteler, hızlı, otonom düşünsel ise sakin, hiçlik deryası. Kaç kez rastladım “ne yapıyorsun?” sorusunun cevabı onlar için genelde “hiç”. Sanki yıkılan ağaçları bölüp ayırmak, dallarından temizleyip istiflemek, araziye temizlemek, tarlayı sürmek, çapalamak, ürüne evladı gibi bakmak, sulayıp büyütmek, biçip harman etmek, hayvanları günde üç öğün doyurmak... daha sayayım mı? Sanki bunlar iş değil. Dünyanın en zor işleri ama artık onlar o kadar kanıksamışlar ki;

“Ne yapıyorsun?”

“Hiç”.

Üstelik şehirde kolay olan her şey, kırsalda, hele hele böyle dağın başında, öylesine zor ki. Örneğin Fatma yengeyi ele alalım. Atom karıncam. Ben dahil yedi kişiye her gün piknik tüpü üzerinde yemek çıkarıyor. Mayalı ekmek yapıyor. Hayvanları sağıp peynir, tereyağı, çökelek yapıyor. Çamaşırları koca alüminyum leğende elde yıkıyor. Ortallığı, çocukları, hatta bizleri çekip çeviriyor. Üstüne üstlük bizimle beraber araziye gelip en az bizim kadar çalışıyor. Onda bir gün kırk sekiz saat değil, bizdeki gibi yirmi dört saat. Ona sor “Ne yapıyorsun?” diye. Emin ol, “Hiç.” der. Sırtından çıkardığını bir daha sırtına koymayan; yirmi beş programlı, devasa çamaşır makinelerinde yüz... Sabah kalktığında uyanmak için banyo yapan... Davlumbazlı dörtlü ocaklarda, uzaktan kumandalı akıllı fırınlarda üstüne üstlük “Yok tırnağım kırılır, yok sarımsak kokusu çıkmıyor.” diye yarı işlenmiş hazır ürünlerle yemeklerini yapan şehirliler, Fatma ablanın “hiç”inden bir şey anlamaz. Ha, onu da görseler, dış görünüşünden sorgulamadan yargılayıp “Hıh.” deyip geçerler. Tabii, bakıp da görebilirlerse... Neyse, bu konu çektikçe uzar; bunun üzerine cilt cilt kitap olur. Olur da; kimse okumaz...

Gelelim çocuklara. En büyükleri Nergiz, on altı yaşında, Fatma yengenin kopyası gibi. Saçları iki taraftan örgülü, topaç yüzlü, vücudunda dirhem yağ olmayan tam bir yörük kızı. Ortaokul mezunu. İki numara Haydar. Dedesiyle adaş. On dört yaşında, orta sona gidiyormuş. En küçük Hilmi, o da on yaşında, ilkokul sonda, bıcır bıcır. En küçük olmanın tüm muzırlıkları kendisinde mevcut. Çocukların hepsi de bir kaleminden çıkmış, aynı

fabrikanın malı oldukları bariz belli. Dominant gen Fatma yenge olsa gerek; fiziken hemen hepsi ona benziyor. Bu sevimli aile bir süreden sonra artık benim ailem gibi oldular. Aslında içlerinde ortamın yabancısı en küçük benim. Acemiliklerim, yetersizliklerim onlar için bitip tükenmez bir eğlence kaynağı. Hiçbir zaman benimle alay edip küçümseyici bakışlar dahi görmüyorum. Lakin her fırsatta dalga geçmekten geri kalmıyorlar. Yıllarca fiziksel özelliklerimden dolayı, sözüm ona şehrin o görmüş geçirmiş medeni insanları kendimi bok gibi hissettirirken, bu Allah'ın dağının başında bu orman, dağ insanları beni sevecenlikle kucaklıyorlar. Gülüşmeleri, makarayı almaları, bitmek tükenmek bilmeyen şakaları bile hiç canımı yakmıyor. Yapamayacağım işi bana vermiyorlar. Zorlamıyorlar. Zorlandığım durumlarda onlara hissettirmemeye çalışsam da onlar anlayıp hemen yardıma geliyorlar. Öğreticiler. Tırpan nasıl tutulur, tarak, nacak nereye vurulur, yamaçta bayırda nerelere basılır, patikada nasıl yürünür, daha neler neler... Her şeyi neden-niçin kuramında eğiterek öğretiyorlar. Ters giden bir eylemden düz ders çıkarmasını biliyorlar. Katıksızlar. Saflar. Ne iseler onlar. Art niyet, gizli amaç, Ali Cengiz oyunları kitaplarında yok. Çıkar ilişkileri yok. Fedakârlıkta yarış hâindeler. Gülüyorlar. Gamsızlar. Harika yaşıyorlar. Tek kusurları kendileri için negatif sıfatları kullanmayı pek seviyorlar. "Biz cahiliz, biz fakiriz, yol yordam bilmeyiz." ve bunun gibi bir sürüsünü... Yaşamları ile tarifleri arasında tezatlıklar var. Tanrı insanı öylesine muhteşem yaratmış ki su misali girdiği kabın şeklini alıyor. Hangi ortamda olursa olsun o ortama ayak uyduruyor. Ben de öyle oldum. Yüz seksen iki buçuk kilo ve bünyemdeki bir sürü hastalıkla gelmiş olduğum bu dağ başına günden güne ayak uydurdum.

Uyumsuzdum, lakin geçen her gün biraz daha ortama adapte oldum. Katil olduğumu bile unuttum. Artık o mendebur olay kafamın içinde dönüp durmuyor. Kolay mı? diye sorarsanız hayır hiç de kolay olmadı. Hatta fiziksel özelliklerimden dolayı çok zor oldu. Örnek mi? Mesela daha ilk günden pantolonumu dala kaptırıp dizime kadar söktüm. Dikmek için bir yedeğinin olması gerekmez mi? Yok. Yıkamak için keza yedek olmalı, lakin yok. Yedek olmasa da bu yokluk içinde bile çare bulunuyor. Yedek pantolonum Fatma yengenin üst donu diye tabir ettiğimiz, eski şalvarı oldu. Oldu mu? Oldu. Üstelik en güzel komedi filmlerinden bile daha komik oldu. Tüm Alkan ailesi saatlerce güldüler, sonradan anlattılar tekrar tekrar güldüler. Hatta bazen kendi kendilerine gülerken gördüğümde nedense öznenin hep ben olduğumu hissettim. Osman abi Kumluca'ya inip de bana yedek kıyafetler getirene kadar yeri geldi çamaşır yıkanırken veya kuruyasıya kadar çadırdaki battaniyenin altında çıplak beklemek zorunda kaldım. Hiç bir şeyden en küçük şikayetim yok. Bu Alkan ailesinin içinde gördüğüm şefkati bana kendi ailem göstermedi. Kendi karım kıyafetimde özellikle iç çamaşırmındaki lekeleri sanki elinde yıkayacakmış gibi tiksintiyle gösterip beni yerin dibine batırdığını kaç kez şahit olmuşum. Kirlilerime dokunmak bir yana bakmaya tiksindirir. Çamaşır makinasına iç çamaşırlarımı onun gözetiminde ağır laflarının ezikliğinde kendim atardım. Oysa çaresizliğimin sonucuydu. Ne kadar dikkat etsem de bu cüsse ile iç çamaşırının apış arası denilen a noktası ağır sürtünmeden dolayı mümkün değil temiz olmuyordu. Şimdi taşıma su ile leğende, elin kadını Fatma yenge veya hatta ona yardım eden Nergiz'in bile en küçük imasını görmedim. Üstüne üstlük bedenem çalıştığım ve ormanda tozun toprağın içerisinde olmamdan dolayı çok daha kötü olmalarına rağmen...

Her geçen gün işteki verimliliğim daha da artıyordu. Artık o eski hamlama dönemim çok geride kalmıştı. Hatta Osman abinin en büyük yardımcısı ben sayılırdım. Kütükleri yola indirme içinde en çok ben yardımcı oluyordum. Katırın koşumlarını bağladığımız kütükleri yol kenarına beraber götürmeye başlamıştık. Baya kilo da verdim. Daha rahat hareket eder oldum. Artık o kadar geride kalmıyorum. Hatta ocuklar benimle birlikte yürümeyi tercih ediyorlar. Bazen onlarla güreş bile tutar oldum.

Orman dairesinden kütükleri yüklemeye gelecekleri gün ben ortalıkta gözükmüyor yerleşkede kalıyordum. Sürpriz bir ziyaretçi gelirse de onlardan uzak duruyor Haydar amca “yeğenim biraz yarım akıllıdır” diyordu. Onların telkinleri ile görünmez gibi bir durumdaydım. Kimsenin de beni merak ettiği yoktu. Koruma altındaydım. Onlar beni benden fazla koruyup kolluyorlardı.

Orman harikaydı. Tabiat muhteşemdi. Her şey katıksız o kadar doğaldı ki. . . Doğalın en doğalını, tüm doğallığı ile yaşıyorduk. Gündüz nesli tükenmeye yüz tutan keklik, serçe, yaban bülbülleri, ağustos böceklerini gece ise baykuş yusufçuk seslerini ahenkle dinliyorduk. Esen sam yellerini tenimizde hissediyorduk. Aan yaban çiçeklerini, yaban lalelerini, papatyaları, salep orkidelerini seyrediyorduk. Dış dünyanın kirliliklerinden uzaktık. Kim kime ne yapmış, kim ne giymiş ne çıkarmış, kim kime drtmş, kim batmış, kim çıkmış, derbi maının sonucu ne olmuş, akşam dizilerinde kaç kişi öldürülmüş, prime time kadın programlarında kayıp kız anasını bulmuş mu bunların hiç biri gündemimizde yoktu. Borsa düşmüş m, dolar altın çakılmış mı, kısaca ne olacak bu Fenerbahçe ile Türkiye'nin hali tanımlaması lugatımızda yoktu. Ter kokan kirli giysilerimizin içerisinde, yokluğun içinde yaşam denizinde var olduğumuzu biliyor dalgadan dalgaya gelişine srf yapıyorduk. Yaşıyorduk hem de daha önce hiç yaşamadığım kadar. Kütükleri çeken katırdan fazla çalışıyorduk. Bedenen zorlanıyorduk. Akşama bitiyorduk lakin sabaha dip din kalkıyorduk. Yediğimizden, itiğimizden tat alıyorduk.

Buraya geleli neredeyse dört ay olmuş tabiatın değişimlerinden sonbaharın gelişini hissetmeye başlamıştım. Günler kısaltmaya başlamış. Gökyüzünde beyaz gri bulutlar daha fazla devriye atmaya başlamıştı. Günler kısaltmaya geceler uzamaya başlamıştı. Tabiattaki değişimleri şahit oluyorduk. Bazen gökyüzünde göçmen kuşlar kümeleri görür olmuştuk. Geceleri artık çadırın kapı gergisini kapatıyordum. Zaten son zamanlarda kıştan, köyden, kışın yapılacak işlerden konuşulur olmuştu. Onlar için her şey çok olağan seyretse de benim için belirsizlikler belirmeye başladıkça canım sıkılır olmuştu. Kış geldiğinde arazideki iş bitecek köye dnlecekti. Peki ben ne olacaktım? Alkanlar kendilerince planlarını güzel güzel konuşadursunlar bu planda ben var mıydım? Hep bir ima, varlığımla ilgili bir söz bekledim ama şu ana kadar hiç rast gelmedi. Hayırlısı. Hayırlısı da ben onlara çok alıştım geri kalanı çoktan unuttum. Hayatımın geri kalanını da onlardan ayrılmak istemiyordum. Tam kszm. Gidecek ne bir kimsem varacak ne de bir yerim var. Dua ediyorum. İnşallah diyorum...

Arazideyiz. Günlük rutin alışmadayız. Haydar amca karşıdan gel gel diye el ediyor. Yanına vardım

"Buyur Haydar amca" dedim. Haydar amca kafasını gökyüzüne kaldırıp eliyle yukarı işaret etti. Baktım. İşaret ettiği yerde büyük bir kartal vardı.

"Tavşan gördü herhalde, bak nasıl da süzülüyor mübarek."

"O kadar yksektek yerdaki tavşanı görebilir mi?" diye sorunca.

"Bırak tavşanı kertenkeleyi bile görür. O ne mübarek hayvandır" dedi. Ben duyduklarımı inanmaya çalışırken kartal birden aşağı doğru pike yaptı

"Bak sana dedim nasılda atağa geçti. Ali sen farkında değilsin emme ben seni kartala benzetiyorum" diye manasız saçma sapan bir kelam söyleyiverdi. Güldüm.

"Haydar amca o senin güzelliğin. Ben ve kartal ne alaka? Ben yerde yürümekten acizim o mübarek gökyüzünün hakimi."

"Benziyorsun, hem de çok. Lakin sen bilmiyorsun." Kafamı indirip ihtiya bakarak:

"Hadi söyle de bileyim neyim benziyor kartala?" diye sordum.

"Sen önce yaşlı kartalın hikayesini biliyor musun?" diye soruma soruyla karşılık verdi. Bilmediğimi kaç göz işareti ile belirtince; ihtiya kabuğunu soyduğu kütüğün üzerine oturdu.

"Geç bakalım karşıma hem soluklanmış olunuz. Hem de sana anlatı vereyim" dedi. Bende kütüğün diğer ucuna yönümü ona çevirerek oturdum.

"Bak Ali'm. Biz toprak adamıyız. Öyle okul mokul görmedik emme doğanın, tabiatın içinde büyüyüp harmanlandık. Bilge adam ne demiş anlayanı sivri sinek saz, anlamayana davul zurna az. Aha şu gördüğün kırdı hayat vardır, hem de envai çeşit mahlukatın farklı farklı hayatları. Her biri bir başka alemdir. Bakarsan, hele birde baktığını grenlerdensen, al sana yüzlerce alem. Bir şey yapmana gerek yok yalnızca seyret. Her birinden binlerce şey öğrenirsin. Yaşamın anlamını, çeşitliliğini, çeşitlilikler arasındaki farklılıkları görürsün. Cebrail Hz. Muhammed'e ilk ne dedi. "Oku". O peygamberin okuma yazmasının olmadığını bilmiyor muydu? Elbet biliyordu. "Oku" dedi. İşte okumak budur Ali'm. Tabiatı okuyacaksın. Kendini okuyacaksın. eşitlilikler alemini okuyacaksın. Boşuna da okumayacaksın. Okuduğundan ders çıkaracaksın. Okuduğunu, gördüğünü uygulayacaksın. Okumasını bilen Allah'ı her yerde görür. Bilmeyen orda burada, onda bunda arar. Neyse dur şimdi ben işi biraz genişten aldım ihtiya rlık işte. Asıl gelelim bizim konuya."

Vakti zamanında dedem babama anlatmış. Babam da bana anlatmıştı. Dedem daha otuzlu yaşlarda iken ağıl yapacakmış dağa sedir dalları toplamaya çıkılmış. Sedir ağacı dağın doruklarında ve demir gibi sağlam olur. O zamanlar öyle buralarda pek fazla insan dnek yokmuş. Ormandaki hayvan çeşitliliği çok daha fazlaymış. Neyse uzatmayayım dedem uygun

dalları toplarken acı acı bir ılık duymuş. ılık ara ara bile olsa hiç kesilmiyormuş. Bizim hayatımız kırdaki geçmiş hangi sesin neden, nereden geldiğini biliriz. Dedem dinleyip kulak kesilse bile bu acı sesin hangi hayvana olduğunu bir türlü kestirememiş. Sesler ara sıra kesilse bile yine devam ediyormuş. Dedem herhalde yarıda bir dağ keçisi düşüp sakatlandı diye düşünmüş. Yanında tüfekte yokmuş. Belki ulaşılabilir bir yerde ise yakalarını ümidiyle sesin geldiği yere doğru sessizce yavaşmaya başlamış. Ses durmuş dedem durmuş. ılıklar başlamış dedem yavaşmış. Sence ne görmüş?

"Dağ keçisi mi?"

"Kartal."

"Kartal mı?"

"He ya kartal."

"Yaralı mıymış?"

"Hem de ne yara. Kan revan içindeymiş. Dedem saklandığı yerden kartalı izlemiş. Mübarek hayvan üstünde durduğu yalçın kayada pençelerini kayaya vuruyor vuruyormuş. Artık ne zaman pençesi uygun kıvama geldi gagası ile pençesini ılık ata ata söküyormuş. Dedem çok şaşırılmış. Hayatımda böyle bir şeye şahit olmadım diyormuş. Odunu modunu unutmuş. Kartal ne yapıyor diye soluksuz seyre dalmış. Kartal tüm pençelerini kanata kanata, canlı canlı söküp atmış. En sonunda ne yapmış biliyor musun? Tüm pençeleri söktükten sonra sıra gagasına gelmiş. Dedemin dediğine göre asıl gaga çok acı ve meşakkatli olmuş. Kayaya defalarca inleye inleye acılar içinde vurmuş da vurmuş. En sonunda gagalarından da kurtulmayı başarmış. Bitkin halde kanlı kayaya yığılıp kalmış. Neyse fazla geçmemiş kendine gelmiş uçup gitmiş. Dedem gördükleri karşısında şok olmuş. Katırın yanına gidip urganı almış geri kayalığa dönmüş. Kendini urganla sağlama aldıktan sonra biraz önce kartalın olduğu kanlı kayaya inip kartaldan arda kalan gaga ve pençe parçalarını toplayıp incelemiş. Hatta onları eve getirmiş. Çocukluğumda ben de görmüştüm. Kıvrım kıvrımdı. Kartallar yaşlandıkça pençeleri ve gagaları uzayıp içe doğru kıvrılıyorymuş. Tabi hayvan bu işlevsiz uzuvlarla istediği gibi avlanamıyor. Avlansa avını parçalayamıyor. Yani şöyle düşün tırnakların beş altı santim olsa elinle istediğin kavramayı yapabilir misin? Yapamazsın. O bağlamda Kartal da bu işlevsiz uzuvlardan kurtulup yenisinin çıkmasını bekliyor. Yeni uzuv, tecrübeli bilge akıl ile bir oldu mu, artık onu kim tutabilir? Elbet gökyüzünün, dağ doruklarının yalçın kayalıkların kralı o olacak. Tabi her şeyin bir bedeli var. Zaten sır burada. Bedeli ödeyen hükmeder. O bedel de öyle kolay değildir Ali'm. Bedeli ödeyen bilir. Ya kıvrık gaga ve pençelerle gittiği yere kadar gider deyip o bedeli ödemeyeceksin; ya da acılar denizinden geçip göklere hükmedeceksin. Sen neyi tercih ederdin?" diye sorunca ne diyeceğimi bilemedim.

"Bilmem ki amca"

"İşte sendeki sorun da bu. Bilmiyorsun. Bilmediğin için de nehirde debelenenlerdensin."

"Neyi bilmiyorum amca. Kartalı anladım da hala kartal ile benim aramdaki kurduğun bağı anlayamadım" diye sorunca ihtiyar bir güldü. Elini ondan yana olan omzuma koyup bir iki yepeşledi.

"Ali'm sen daha gençliğinde ihtiyarlamış olanlardansın. Adını almış olduğun Hz Ali'nin nasıl yiğit bir şahsiyet olduğunu bilirsin değil mi? Zülfikarla savaş meydanlarının tozunu dumanını attırmış mübarek. İşte Allah sana da öylesine boy pos vermiş de sen onu üstüne yağla kaplayıvermişsin. Hastalıklarını söylemiştin Maşallah yok yoktu. Günde sekiz on ilaç alıyormuşsun. Şimdi o ilaçları almadığın halde nasıl oluyor da buraya geldiğinden daha iyi durumdasın bunu hiç düşündün mü? Hani her sabah aç karına içmene salık verdiğim çam kozalağı suyundan mı yoksa kara turp içine koyduğumuz zencefilli bal suyundan mı? Elbet o kocakarı ilaçlarının da tesiri var lakin asıl sebep hareket, temiz hava, aktivite. Lakin bu yetmez. Şimdi karar vereceksin kartal gibi acı denizinden geçecek misin? Yoksa mevcut durum bana yeter, fazlasına gerek yok mu diyeceksin? Sendeki problem bu fazla kiloların. Bundan kurtul tam bir aslan parçası, erkek güzeli olursun. Hastalık mastalık kalmaz deyince"

"Tamam amca yapacağım" güldü.

"Korkarım anlattığımdan pek bir şey anlamamışsın" dedi.

"Niye ki Haydar amca? Haklısın. Her şey gayet açık" dedim elimle göbeğimi aşağı yukarı seğirterek.

"Acı diyorum. Çaba diyorum. Sabır diyorum. Dönüşü yok diyorum. Ya başlamayacaksın ya da başlayınca sonuna kadar gideceksin. Götün yiyor mu?" diye alaylı alaylı sordu. İlk kez Haydar amcanın yüzünde böyle anlamlandıramadığım bir ifade görüyordum. İhtiyar çetin çıkmıştı. Gözümü göbeğime kaydırdığımda eliyle omuzuma tekrar vurdu.

"Bak ne yapalım biliyor musun? Sen git anlattıklarımı bir kafanda evir çevir, ölç biç, sonra ona göre kararını verirsin" deyip oturduğu yerden kalkıp işe başlamak için nacağı aldı. Bende kalkarken nacağın sapının kaymaması için eline tükürüyordu.

O gün akşama kadar aklım Haydar amcanın anlattıklarında bir gözüm ise kartalı görme ihtimaline karşı sık sık gökyüzündeydi. Yani ihtiyarın anlattığı pek de zor gözükmüyordu. Sonuçta göbeğimi vücudumdaki yağları, kayaları sürte sürte eritmeyecektim. Yediğime dikkat edip vücut aktivitemi de artırdım mı olur biterdi. Zaten buraya geldiğim zamana göre çok daha iyi durumdaydım. Anlamadığım ihtiyar niçin "ya başlamayacaksın ya da başlayınca sonuna kadar gideceksin" demekle neyi kastediyordu. Bana bir şeyleri eksik söylüyordu da neyi? Yani tam istediğim gibi olmasa bile hani beş on kilo bile versem neye zarar gelirdi. Denemekten ne kaybederdim. Ne kadar zayıflarsam benim için o kadar iyi. Ben bu işi yaparım diyordum. Kendi kendime motive olmak için nedenler buluyordum. Hatta o gün Osman abinin "hayrola durgunsun bugün" sorularını bile "hiç" diyerek geçiştirdim. Akşam aklımdaydı, yattım aklımdaydı, sabah kalktım yine

aklımdaydı. Hatta sabah kartalı görürüm umuduyla ilk işim gökyüzünü taramak oldu. Ne kartalmış ama...

"Haydar amca niçin ya hep ya hiç?"

"O ne demek öyle?"

"Hani diyorsun ya kartal gibi ya başladığını bitireceksin ya da hiç başlamayacaksın. Hani başlasam üç beş kilo versem, baktım zor olmuyor bıraksam bile bana ne zararı olur ki? Sonuçta eskisinden daha kötü bir şey olmayacak. Ne kadar verirsem o kadar iyi değil mi?"

"Yani zararın neresinden dönersem kar diyorsun."

"Gibi..."

"Sence kartal bir iki pençeden sonra niye durmadı. Hadi pençeleri geçelim hele o gagaları ne diyeceksin? En zoru gagaları sökmekmiş. Pençeler yenilenecek gaga eski de olsa olur niye demiyor?" diye sorup cevap için yüzüme bakıyor. Benden cevap gelmeyince:

"Hadi Ali efendi cevap ver. Niye?"

"Bilmem ki dedim."

"Bilmediğin doğru. Dilim döndüğünce anlatayım. Hamdım, piştim, yandım. Bu sözü duydun mu?"

"Yunus Emre"

"Aferin. Hamsın, Yanmalısın. Yanmak yetmez pişeceksin. Senin de sınavın bu. Bu uzun bir süreç. Bu süreçte yalnızca vücudunu terbiye etmeyeceksin, aklını, nefsin de terbiye edeceksin. Çelik, çelik olasıya o örsün üzerinde kaç çekiç darbesi alıyor sen biliyor musun? Çelik olmak istiyorsan katlanacaksın. Yontulmamış değerli bir taş gibisin. Yumur yumur şekilsiz kendine bile eziyeti olan bir durumdasın. Bundan kurtulmanın tek yolu tornaya girmek, örsün üstüne yatıp gelen çekice dayanmak, ateşin içinde kavrulmaktır. Yandım derken suyun içinde cozurdamak, sonrasında sil baştan başlamak zorundasın. Ta ki kıvama gelene kadar. Başladın mı bitirmek zorundasın yoksa dar zamanda dikkat ederek verdiğini geniş zamanda fazlasıyla geri alırsın. Eskisini arar olursun. Yaptığın amaca hizmet etmeli. Bu yol çok meşakkatli yoldur. Sabır ister. Nefessiz kalacaksın, kasların isyan edecek, dalakların şişecek, rahattan birçok şeyden feragat edeceksin. Zaman ayıracaksın. Tüm bunları yaparken de aklen çok şey öğrenecek kendini keşfedeceksin. Kısaca hem beden hem de zihnen yepyeni biri olacaksın. Yol meşakkatli olsa da vardığın yer buna değecektir. Var sen biraz daha düşün öyle kararını ver deyip nacağa elini uzattı."

İki gün sonra. Akşam yemeğinden takibinde çaylar içilirken Haydar amcaya:

"Ben varım amca. Yapacağım!" dedim. Osman abi:

"Hayrola Ali? Neye varsın? Ne yapacaksın?" diye sorunca Haydar amca:

"Ali kartal olacaktım Osman'ım" dedi. Osman abi:

"Şu büyük dedemin kartal hikayesi?" diye sorunca anladım ki tüm aile bu kartal hikayesini biliyordu. Haydar amca:

"İyi düşündün mü? Bak bu işin dönüşü yok ona göre" dedi.

"Üç gündür başka bir şey düşündüğüm yok amca. Ben bu işi yapacağım. Ne dersen onu yapacağım. Kararım kesindir!" dedim.

"Ben diyeceğimi dedim. Benim diyeceğim bu kadardır. Bundan gallesini artık gençlerle halledersin" deyince şaşırdım. Şaşkınlığımı fark edince Haydar amca:

"Ali'm ben öyle spordan, kilo vermekten falan anlamam. Bak okullu olan gençler. Okulda beden dersinde öğretiyorlardır. Siz artık kendi aranızda konuşursunuz. Hem Haydar sen okulda koşucu değil miydin?" diye sorunca Torun Haydar:

"Evet dede. Atletizm takımındayım sekiz yüz ve bin beş yüz metre koşuyorum" deyince Fatma abla:

"Benim oğlum geçen yıl okulda birinci, Antalya'da üçüncü oldu Ali abisi" dedi. Torun Haydar gururlu bir ses tonuyla ekledi.

"Bin beş yüz metrede Ali abi" Haydar amca:

"Al işte hocayı da buldun gerisi artık sizde deyince" Hilmi:

"Ben de biliyorum Ali amca okulda beden eğitim dersinde nasıl ısınılır vücudumuzu nasıl esnetiriz hepsini gösteriyorlar. Ben tüm sırayı biliyorum" deyince Nergiz:

"Bücüre bak! Söyle lan nasıl sıraymış bu? diye imalı imalı Hilmi'ye sorunca Hilmi:

"Çok kolay kızım. Baştan başlıyorsun, ayaktan çıkıyorsun" deyiverdi. Hep beraber Hilmi'nin kolay tanımlamasına mı yoksa ablasına bilmiş bilmiş kızım demesine mi bilmiyorum güldük gülüştük. Gerçi bir neden aramakta gerekmiyordu. Şimdiden üç tane hocam olmuştu. O akşam bana neler yapmam ne şekilde hareket etmem nasihatleri, ve öğretilerle orman çınladı. Börtü böcek gülüşmelerimizi duydu da kartal duydu mu, onu bilemiyorum. Kartal...

Ertesi sabah Haydar amcanın seslenmesi ile ikinci sırada ben kalktım. Akşamdan gavilleşmiştik. Isınma hareketleri yaptım, Alkan ailesi kalkıp kahvaltı hazır olasıya kadar tepenin doruğuna kadar yürüyüp geldim. Ya bismillah... Spor programım sabah akşam ısınma hareketleri ve yürüyüşü. Onca işten sonra bu bile çok zor geliyordu. Kaç kez bu iş olmayacak, yürütemem diye iç geçirsem de Haydar amcaya sözüm vardı ve hissediyordum gözü üstümdeydi. Hava soğudu, ben yürüdüm. Son kütükler yol kenarına indirildi, ben yürüdüm. Akşam sabah. Bazen özellikle akşamları gençler de benimle yürüdüler. Derken iş bitti. Yağmur mevsimi kendini göstermeye başladı. Kaç gün yağmur yüzünden çadırlarımızdan başımızı çıkaramadık. Toprak mis gibi koksa da gevşedi. Bastığımız

yerlerde derin ayak izlerimiz kalıyordu. Sık sık kaygan zeminde kayıp bayır aşağı küçücük yeni vadiler açıyoruz. İş bitti bitecek sayılır. Orman dairesinin telkinleri ile son rötüşları yapıyoruz.

Artık toplanıp köye dönülecek. Hala benimle ilgili bir ses yok. Yarın toplanmaya başlayacağız. O sabah yürümedim. Zaten gece çadır kabus oldu üstüme çöktü uyku dünek yoktu. Gece yatakta döndüm durdum.

Sabah erkenden çadırlar söküldü. Etrafta ne var ne yok her şey toplanıp römorka yüklendi. Alkanlar çok tecrübeliler daha kuşluk vakti yerleşkede bir şey kalmayıp göçe hazır hale gelindi. İçimde fırtınalar kopsa da dışarıya belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. En sonunda Osman abi traktörü çalıştırdı gitmeye hazırlardı. Haydar amca traktörün römorkun ardına sıra sıra bağlanmış iki katır ve beygirin çilbirlerini son kez kontrol edip eliyle sağ arka köşedeki boşluğu göstererek

“Nergiz sen şuraya otur, bak ayağa falan kalkayım deme. Katırlarla, beygiri gözünden ayırma. Hadi gelin sen de yerine geç. Ali efendi bugün sabah sporunu yapmadın görmedim zannetme sana ceza sen gençlerle tabanvay keçileri getireceksin. Gençler yolu bilir, hem sende yanlarında onlara göz kulak olursun” deyince; duyduklarıma inanamadım. Dünyalar benim oldu. Hissiyatımı tarife kelime bulamam...

"Ben de mi geleceğim amca diye dilimden içgüdüsel kelimeler çıkıverince ihtiyar bir şaşırıp güldü.

"Hayrola Ali burayı çok sevdin herhalde burada mı kalacan? De hade yolumuz uzun, daha köyde bir sürü iş bizi bekler... Haden bakalım!" deyip Osman abinin yanına yönelince ben de kendimi gemledim daha da bir şey demedim. Traktör çam piremlerin üzerinde homurtuyla yol alırken Haydar amca "Ali çocuklara dikkat et" diye bağırıyor römorkun ardında oturan Nergiz bize el sallayıp, özellikle Hilmi'ye oh yürü diye nispet yapıyordu.

Yol uzun olsa da çocuklar keçilerin dillerinden anlıyorlardı. Bağrışa çağrışa, güle oynaya, bazen bildiğimiz türkülerden, marşlardan söyleye söyleye medeniyete doğru yürüyorduk. Mutluyduk. Ben ise çok mutluydum.

Onlar alışkın olsa da ben göçün yabancısıyım. Küçük kervanımızın yönetimi Torun Haydar'da. Hızımızı, hangi yoldan, hatta bazen hangi kestirme patikalardan gideceğimizi hep o yönlendiriyor. Hiç mola vermedik. Yemeği bile ayak üstü yürürken yedik. Sık sık Haydar'ın acele etmemiz hakkında uyarıları ile kesintisiz bir yürüyüş ile yatsı ezanı okunurken köye giriş yaptık. Keçiler bile yolu biliyor. Aldılar götürürdüler, evin al kapısının önünde durdular. Köy yaklaşık kırk hanelik küçücük bir çoban köyü. Toros sıradağlarında, bey dağlarının en yükseklerinden batıya sallanan bir tepenin yamacına kurulmuş bir köy. Sokak lambaları seyrek. Ağaçların arasından kıpraşan kör ev ışıkları. Evler dağınık falan değil. Nerdeyse hepsi birbiriyle bitişik halde. Şimdiye kadar gördüklerimin neredeyse tamamı taş ev. Taş ve çalı çırpılardan oluşturulmuş bahçe duvarları ile birbirlerinden sınırlanıp bölünmüş. Ana yol dik, ara yollar ise yatay. Uzaktan yakından bol bol köpek havlamaları geliyor.

Bizi Osman abi ile Haydar amca karşıladı. "Gelmeseydiniz, nerde kaldınız?" diye alaya aldılar. Evin avlusuna tahtadan yapılmış bir gedikten girdik. Tek katlı bir taş ev. Taş duvarların arasında harç març kalmamış. Yerler toprak. Tahrimen iki yüz iki yüz elli metre meyilli bir arsanın üzerine inşa edilmiş. En dipte üzeri tanıdık mavi branda ile kapalı ağıl var. Hemen gediğinin yanında kütükten oyulmuş yalaktan keçiler su içiyorlar. Ağılın yan tarafında yine yarma odunlardan çevrilmiş tavuk kümesi, berisinde traktör sabanı, pulluğu, yan tarafında traktör park edilmiş. Römorkun üzerinde hala bir sürü yerleşkeden gelen eşyalar duruyor. Bahçede bir dut ağacı, harım kenarında bir iki meyve ağacı, çalı çırpı, odun kümeleri yani kısaca meyilli arsanın hemen her yerine bir şeyler konulmuş. Aşağı komşunun evi ile Haydar amcaların evi arasında olsun altmış, yetmiş metre var yok. Lakin komşunun ağılı, ıvır zıvırı da bu yana doğru konulmuş. Komşunun evinin anca çatısı gözüktüyor. Haydar amcanın buyur etmesi ile üç basamak merdiven çıkarak hayat denilen verandaya çıktık. Yemek kokularının geldiği taraftan Nergiz ve Fatma yenge kafalarını uzatarak "Hoş geldiniz!" dediler, hemen arkalarından Hilmi elinde bir salatalığı kemire kemire dışarı çıktı.

Verandada L şeklinde el yapımı geniş somya var, Haydar amcanın yer göstermesi ile üstüne oturdum. Evin hanımları telaş içindeler. Osman abi torun Haydar ile keçileri ağıla katıp konuşup şakalaşıyorlar. Verandaya açılan üç tane kapı var. Biri mutfak ikisi yaşam odaları anladığım kadarıyla. Veranda bastıkça gıcırdayan taban tahtalarından yapılmış, etrafında da sedir yarma tahtalarından korkuluk var. Mutfak tarafında en uçta bulaşıklığı ve bahçe çeşmesi ile şirin bir yer. Gece olmasından pek bir şey gözükmese de aşağıya doğru dik meyilden dolayı önü açık, havadar. Ortada tavandan sarkan tek ampul ile ışıklandırılmış. Yerde birbirinin aynısı iki tane yeşil kilim serili. Tavanı da çıtasız tüm kütükleri açıkta tahtalar arasından kiremitlerin rengi gözükecek şekilde kapatılmış. Direklerde de kekik demetleri, kese içinde kuru bakliyat olması muhtemel bir şeyler çivilere asılmış. Bazı direklerde ceket, yelek tarzı dış giyim giysileri asılı. Bulaşıklığın hemen önünde yaprakları sararmaya yüz tutmuş kocaman bir incir ağacı var. Bir de bulaşıklığın sağında, bir dolap altında tencere tavalar ve üstündeki üç bölmede de tabak ve bardakların dizili olduğu raf var. Ben etrafı incelerken Haydar amca:

"İşte Ali'm bizim fakirhanede burası" dedi.

"Çok güzel amca çok havadarmış" dedim.

"Köyümüz güzel, havadardır. Şimdi karanlık, sen burayı bir de yarın gör tüm vadi ayaklarının altındadır, ta karşı Sarı dağlara kadar görürsün" diyerek başladı köyünü anlatmaya. Kaç hane var, neyle ilgilenirler, kim kimin nesidir, köyün ortak yaşam alanları nelerdir, gençler, ihtiyarlar hatta çocuklar ne yapar, ne yetişir, ne yetişmez, kısaca ne var ne yok sorularına ben sormadım ama o anlattı. Anlatması yemekte, hatta yemekten sonra içilen çayda hiç bitmedi. Onun yetişmediği yerleri diğerleri tamamladı. Sanki bu köyde doğmuş büyümüş kadar oldum. farkında değilim ama kanımca Alkan ailesi dağda arazide kaldıkları zamanda köylerini baya özlemişler. Heyecanlarından olsa gerek her zaman erkenden yatanlar bunca yorgunluğa rağmen neredeyse gece yarısı oldu hala ayaktalar.

Anlattıklarını ben size özetleyeyim. Kırk kırk beş hane, yaklaşık yüz elli nüfus. İhtiyarı bol, gençlerin çoğu Antalya ve civarlarına göçmüş, kalanlar da yazın otellere, turizm bölgelerine gidiyor. Elma, nar, ceviz başta olmak üzere tüm ihtiyaçlarını kendileri yetiştiriyorlar. Reçberler. Büyük sürü olmasa da herkesin kendine yetecek hayvanları var. Çoğu birbiriyle hısım akraba. Dışa kapanık kendi halinde bir alevi, yörük köyü. Çalışkan insanlar. İşin özeti bu...

Özet deniliyorsa da her özetin içerisinde derin anlatılmayanlar gizlidir. Ne yazık ki onların anlattıklarının yanında en önemlisini kendilerinden gizledikleri derin travmaları var. İşte onu dile getirirler özet asıl olsa da anlatmaya yetmez. Konu inançları, gelenek, görenekleri, giyim kuşamları, yaşam tarzlarından dolayı bu özel azınlığın çoğunluk tarafından sorgulanıp yargılanmaları. Kendilerini hiç tanımamalarına karşın haksızca kendileri için asılsız hükümler vermeleri ve ötekileştirilmeleri. Yapmadıklarını yapar göstermeleri. Asılsız davranış biçimleri türetilmeleri. “Alıştık biz buna” diyor. “Bizi bilen biliyor. Bilmeyene de kendimizi anlatmak gibi ne bir derdimiz, ne bir çabamız ne de bir amacımız var” diyor. “Kim ne derse desin. Evet biz farklıyız, kim aynı ki. Hem aynı olmak mı yoksa farklılık mı daha iyi bunun kararını kim verecek? Bakın aleme. Bakın alem çeşitliliğindeki alemlere. Hangisi aynı. Hepsi birbirinden ne kadar farklı. Zaten tanrı da, doğa da kaosu sever. Yoksa bu kadar bitki, canlı çeşitliliğine ne gerek vardı. Diğerlerine göre biz farklıyız , ama bize göre de diğerleri hep aynı. Ben niye aynı olayım ki. Farklılığımın kime ne zararı var. Aslında sana bir şey söyleyeyim mi Ali’m hani senin çok hoşuna gidiyor kadınlarımızın böyle alı pullu giyinmesi neden öyleler onu biliyor musun? Kendilerini korumak için. Çünkü yakınımıza gelenler canımızı acıtıyor. Dış bilinmeyenleri uzak tutmak için. Yaklaşma biz farklıyız diyoruz. Yaklaşırsan da farklı olduğumuzu kabul ederek yaklaş. Gelenek görenek, adet aslında emin ol en büyük neden bu. Hani alkol dersin bazen de o sığınma limanımız. Kim içmiyor ki? Tahtacı demelerinde bir sıkıntı yok. Geçmişten beri geçimimizi odun, kereste, kasnakçılık yani ormandan, tahtadan sağlamışız. Tahtacı kelimesinin içine kötü niyetlilerin yüklemeye çalıştığı asılsız anlam ve sıfatlardan mustaribiz. Kanca zamandır beraberiz bizde veya köyümüzde yanlış en küçük bir şeyi görüp şahit oldun mu Ali’m. Hem her toplulukta iyide kötude vardır. Hangi topluluk saftır? Yani kimsenin kimseden bir farkı yok vesselam”.

Fatma yenge “haden sabah olacak yerleriniz hazır” deyince yatmak için ayaklandık. Hilmi çoktan ikinci uykuya dalmış yerine gitmek için uyanmamakta direniyordu. Biz Haydar amca, Torun Haydar, Hilmi ve ben bir odada yatacağız. Orası televizyon olmasından kanımca oturma odası. Karşılıklı iki tahta somya var. Birinde ben diğerinde Haydar amca yatacak. Aramıza serilen yer yataklarında da torun Haydar ve Hilmi yatacak. Diğer odada Nergiz anne babasıyla birlikte yatacak. Duvarda eski iki siyah beyaz resim, at üzerinde kız kaçıran ve geyiğin olduğu bir duvar halısı, Hz. Ali’nin bir resmi var. Haydar amcanın yatacağı somya geniş bir taş duvar penceresiyle bitişik, pencere aralığına bir radyo, ıvır zıvır bir şeyler konmuş. İki de renkli teneke işleme sandık ve o sandığın üzerinde katlanmış iki ince döşek var. Yerde yine bordoya çalan iki aynı desenli kilim ve televizyonun hemen sol köşesinde kuzine bir soba var. Var yok hepsi bu.

"İyi geceler" dedim. Haydar amca:

"Ali gece ayakyoluna falan kalkarsan sakın çocukların üstüne basayım falan deme cılkını çıkarırsın alim Allah "dedi gülerek.

"Hadi Allah rahatlık versin."

Sabah kahvaltısının muhabbet konusu horlamamdı. Ne benzetmeler ne benzetmeler. Bol bol da gülüşmeler. Lakin ben bu kendileri fakir, gönülleri bol neşeli insanlara vermiş olduğum rahatsızlıktan ne yalan söyleyelim çok rahatsızım. Mesele horlama falan değil. Mesele iki göz ev altı artı benle yedi baş. Üstelik benim gibi bir insan azmanı... İki göz ev bir yana bende ki büyük çaresizlik durumu zorlasa da bu işler zorlamayla olmaz. Tüm kış mümkün değil. Yarın yağmur kar yağdığında bu minnacık sevimli evin tüm huzuru kaçır. Sonuçta akraba hısımlık, bir kan bağı olsa neyse. Her şey gün gibi ortada. Çaresizim ama Alkanları seviyorum. Ne yapmaya çalıştıklarını görüyorum, bu güzel insanlar böyle gönüllerini açarken ben bencillik yapamam. Kahvaltı sinisi kalkıp demlikteki son paşa çayları içilirken

"Haydar amca eğer izin verirseniz ben bugün yola çıkayım, yolcu yolunda gerek" dedim. Bir anda ortama bir sessizlik geldi. Nergiz bulaşıklıkta bardakları yıkıyordu çeşmeyi kapatıp bize döndü. Fatma yenge mutfaktaydı iki eli belinde kapıya çıktı. Haydar amca kendini şöyle bir toplayıp:

"Hayrola yolculuk nereye?" diye sordu.

"Bilmem artık yol nereye giderse" dedim.

"Ne oldu çok horladın falan dedik diye alındın mı yoksam?" diye sorunca.

"Yok amca onu da nerden çıkardın?" dedim.

"E kimim kimsem yok, aşiret peşimde diyordun. Ne oldu da şimdi müsaade istiyorsun?" diye sorunca.

"Ya amca sağ olun bana kol kanat açtınız, yanınızda ailenizden biri oldum, garipliğimi unutturdunuz da yani..." dedim devamını getiremedim. Fatma yenge:

"E ne oldu da Ali şimdi gedecem diyon?" dedi. Fatma ablaya bakınca bugün daha bir renkli, alı pullu, pastel renkli, göz parlatıcı değişik elbiseler içinde olduğunu fark ettim. Bir an takılı kalmış gibi bekleyince Haydar amca:

"Hadi Ali. Hayrola bir şeye mi alındın?" diye sordu.

"Yok amca ya neye alınayım. Lakin sizin durumda ortada. İki göz ev..." deyince Haydar amcanın yüzünde acı bir tebessüm belirdi.

"Öyle Ali'm. Doğru söylersin iki göz ev deyince" sanki pot kırmışım gibi hissettim.

"Yani amca yanlış anlamanızı istemem, kırdıysam özür dilerim. Siz zaten kalabalıksınız. Yani demem o ki kapının dış mandalı olarak benim varlığım burada size sıkıntı olur. Bir gün iki gün değil ki, koca bir kış" dedim.

"Sıkıntı mıkıntı olmaz da; doğru söylersin senin burada böyle uzun kalman yakışmaz. Sonuçta bir akrabalık yok. Evde hanım var, taze kız var. Yakışık almaz. Lakin gitmen de olmaz. Gidecek bir yerin var mı?"

"Yok" dedim.

"Seni böyle yüz üstü bırakmakta bize yakışmaz be Ali'm" dedi.

"Başka çare yok amca" deyince...

"Var Ali'm, var. Rabbimin çareleri biter mi hiç? Sen yeter ki ara ki bulasın. Biz bunu senden önce düşündük taşındık. Lakin sana nasıl açarız diye yol bulmaya çalışıyorduk, sen önce davrandın. Bizi büyük bir yükten kurtardın" deyince söylediği şeylerden hiç bir şey anlamadığımı ona aval aval bakmamdan anlamış olacak ki güldü. Eliyle bir omuzumu itip tekrardan güldü. Osman abi babasının ağırdan almasına dayanamamış olacak ki:

"Ali bizim şurada, ilerdeki bayırda elma tarlamız var. Fatma yengenlerin babalarından miras kaldı. Bizimkisi öyle büyük falan değil de çevresindekilerde kayınço ve baldızların. Onlar Antalya ve Finike ye göçtükleri için tarlanın tamamına burada kalan bacanakla beraber bakıp çeviriyoruz. İçinde de tek göz eski bir bağ evi var. Seni orada konaklatmayı düşünmüştük de sana bunu nasıl söyleyelim diye bir yol arıyorduk. İyi oldu konuyu ilk sen açtın. Ev eski meski ama sağlamdır. Tuvaleti, sobası bile var. Üç beş parça eşya takviye yaptık mı konak gibi olur. Köye ne uzak ne de yakın. Köyün hadi olsun olsun yedi sekiz yüz metre dışında. Hemi de manzarası harikadır. Odun bol. Kuyusu var..." Osman abi kaptırdı gidiyor, diğerleri de unuttuklarını tamamlıyor. Hilmi:

"E ne diyon Ali amca kalıyon değil mi?" diye sorunca ona döndüm. Çocuğun gözlerindeki ışıltıyı gören benim gözler gürlemeden yağmaya başladı. Kafamdaki kara bulutlar dağılıp, masmavi gökyüzü kendini gösteren güneşle ılık ılık parlarken, yağmur bulutları tüm yağmuru benim gözlerime boşaltmışlardı. Ben insan azmanı Alkanların en küçüğü Hilmi'ye sarılmış hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Ne kadar çabalasam da mümkün değil kendime engel olamıyordum. Onlar da sessizleşmişlerdi. Sırtıma yepeşiyorlar, düştüğüm duygu selinden sessizlikle çıkmamı bekliyorlardı. Onlar da sessizce benimle ağlıyorlardı tek fark onların gözyaşları yanan yüreklerine, benimkisi ise kızaran gözlerimden dışarıya akıyordu. Ağlıyordum ama benimkisi mutluluk gözyaşlarıydı. Onlarınkisi ise vicdan. Üzüntüden, sevinçten herkes ağlar lakin vicdan gözyaşı için su gibi saf olmak gerektirir. O meziyet herkese nasip olmaz...

Bağ evi. Bağ evi. Harika yuvar. Tek göz. Samanlı topraktan harçlı ki çoğu yıllar içinde sıvasızlıktan akmış gitmiş. En az kırk santimlik taş duvarlar, toprak zemin, toprak çatı tek göz pencere, eski tip ocaklık, tenekeden odun sobası, tahta kapısı, aralıkları mavi brandayla kapatılmış, bardaklık tabir edilen iki gözlü rafı hepsi bu. Yaklaşık elli metre ilerde

foseptikli tuvaleti, tam tersi istikamette su kuyusu, elektriksiz , çeşit çeşit meyve ağaçları ile dolu yaklaşık on sekiz dönümlük elma bahçesi, bayıra doğru muhteşem manzaralı, sessiz, alışışıya kadar biraz da ürkütücü yani...

Bir günde en gerekli araç gereçler ve ev ekipmanları bağ evine taşındı, eksiklikler hafızaya not edilip ertesi günü tamamlandı. Neler mi yapıldı? Eski çadır örtülen mavi branda yere serilip, üzerine kilim atıldı. Verandadaki tahta somyanın biri oraya taşındı. Yeteri kadar kap kacak, orman yerleşkesindeki leğen, piknik tüpü, ibrik falan filan işte. En kalınından bir döşek, yer minderleri, yorgan battaniye, ne gerekiyorsa... Bitirdiğimizde Hilmi ben de seninle kalacağım diye tutturdu.

Köydeki üçüncü gün kafam yastıkta, gözüm tavan merteklerindeki ışık gölge oyunlarında, sağ kulağım yanan sobanın çıtırtısında, sol kulağım dışarının ürkütücü sessizliğinde, gönlüm rahat, huzurlu, dingin, iki elim yastıkla ensem arasında, üstüm kalın yorgan ile örtülü, ayaklarım alev alev yorganın dışında, gelmeyen uykuyu karşılamaya hazırlanıyorum. Tarifi zor kendimi muhteşem huzurlu hissediyor sessizliğin içinde kendimi dinliyorum. Bendeki keyif beyde yok... Sabahları erken kalkıyorum. Isınma hareketleri, yokuşta yürüyüş, enginde hafiften koşu, temiz hava, tabiatla sarmaş dolaş spor ve en sonunda sobanın üzerindeki alüminyum ibrikte kaynamış suyla duş.

Alkanlar kışın bir şey yapmıyor yatıyoruz demişlerdi ya... Halt etmişler. Her gün yapacak bir iş oluyor. Bir gün öncesinden ailenin büyüklerinden, genelde Fatma yenge iş planlamasını ve taksimini yapıyor. Ertesi günü için gerekleri tarafımızca yapılıyor. Yine burada da topluluğun en acemisi en toyu benim. Hayatımda bahçe gördüğüm mü var? Hepsi el birlik bana yardımcı olup öğretiyorlar, aynı zamanda da eğitiyorlar. Torun Haydar o mavi brandadan bir torba yapmış içine mısır koçanı ve sapı, saman, toprak karışımı bir harmanlama ile el icadı boks torbası getirdi. Kulübenin ilerisindeki yaprakları dökük erik ağacına urganla astık. Artık sporuma bu torbayı da dahil ettik. Güzel icat. İyi, olmayan stresimi atıyorum. Canım sıkıldıkça vuruyorum mübareğe. Bağ evinde olsam da çocuklar beni hiç yalnız bırakmıyor. Köy küçük Nergiz büyük genç bir kız. İş haricinde onun buraya kardeşleriyle bile olsa gelmesi yasak. Hilmi ve torun Haydar devamlı misafirlerim. Fırsatını buldular mı yanıma geliyorlar. Beraber boks yapıyoruz, ip atlıyoruz. Top oynuyoruz. Yapacak bir şey buluyoruz. Haydar internetten devamlı bir şeyler araştırıp öğreniyor sonrada gelip hep beraber yeni hareketleri çalışıyoruz. Antrenörümüz o. O ne derse biz yapmakla mükellefiz. Bazen giderken ödev bile veriyor. Program bile yazıyor kerata. Elli şnav, yüz mekik, üç yüz ip atlama, bacak hareketleri, kol hareketleri... Hatta komando dansı diye bir şey buldu getirdi, dediğini yapacağım derken üç gün bacaklarımın ağrısından duramadım.

Kahvaltımı kendim yapıyorum. Öğle yemeğini genelde arazide hep beraber yiyoruz, akşam yemeğini de bazen köye gidiyorum. Bazen öğleden kalanları, gitmezsem bazen çocuklar bir şeyler getiriyorlar. Çok nadiren de piknik tüpünde basit kavurmalar falan yapıyorum. Zaten yediğime de dikkat eder oldum. Torun Haydar'ın gözetimindeyim. Fatma yenge ile torun Haydar bu yemek konusunda devamlı tartışma halindeler. Fatma yenge "koca adam bu kadar ile doyar mı?" dese de Haydar "doyacak, doymak zorunda" diyor.

Haydar'ın gözü hep bende bunu hissediyorum. Kendini biraz fazla mı kaptırdı ne? Özellikle güzel yemeklerde onun engeline takıldım mı için için ona kızsam da, küçük ucu kırık aynada kendimdeki değişimleri görünce bu küçük ergeni takdir etmekten kendimi alamıyorum. Değişim derken yani baya bir değişim. Yağmur yağdığında iş güç olmuyor. O zaman bile kulübenin içinde mutlaka sporumu yapıyorum. Boks torbasını ağaçtan söküp, kulübedeki merteğe asıyorum yatıyorum vuruyorum, kalkıyorum vuruyorum. Hem artık baya bir hareket biliyorum. Spor yapmak için ilahi dışarda olmak gerekmiyor. Daracık alanda onlarca çeşit hareketi çok rahat yapabiliyorum.

Köyün sosyalleşme yeri kahvesi. Bir kez gitmedim. Haydar amca ve Osman abi müptelası. Fatma ablanın deyimiyle “Leş gibi sigara dumanı içinde, götünüzü o kuru tahta sandalyeye koymazsanız rahat edemiyorsunuz. Ne varsa orada? Otursanıza mis gibi evinizde. Ben size çayın kahvenin alasını yaparım” diyordu. Bazen de beni örnek gösteriyordu. “Bakin Ali’ye gepgenç adam o hiç gidiyor mu” diyor beni örnekliyordu. Dili pek varmasa da erkeklerin kahveye gitmesinden çok kahvede bir iki duble atmaları, bira falan içmeleri onu çok rahatsız ediyordu. Kayın babası Haydar amcadan çekincesine bu rahatsızlığını açık açık dile getiremiyordu da ben çocukların konuşmalarından biliyordum.

Geldiğimden beri köylülerle en küçük münasebetim olmadı. Bazen spora çıktığımda yolda karşılaştıklarım oluyordu selam verip selam almanın haricinde fazlası yoktu. Bazı meraklı ihtiyarlar durdurup çene çalmak istese de terli olmamı bahane edip yanlarından uzaklaşıyordum. Bir süreden sonra onlar da beni kanıksamışlar olduğum gibi kabul etmeyi bilmişlerdi.

Osman abi de Haydar amca da bana para vermeye çalışmışlarsa da kabul etmemiştim. Harçlık deseler bile “ihtiyacım yok, olmaz” deyip kabul etmiyordum. Çok ısrar ettiklerinde “anlaşmamız böyle, anlaşma anlaşmadır” diyor almıyordum. Alırsam bu büyüünün bozulacağını inanıyordum. Ne kahveye, ne markete ne de cem evine, hele bir de şehre mümkün değil gitmiyordum. Ben halimden, yeni yaşamımdan memnundum. Gerisi benim için teferruatı.

Yağmurlar falan derken hava hepten soğudu ve kar yağdı. Hem de ne kar. Bahara kadar kalkmayacakmış gibi. Yaşam alanım bağ evi ile sınırlı dersem inanmayın. Vazgeçmedim. Eğer insan hedefe odaklanıp hiçbir şeyin yolundan alıkoyamayacağını peşinen kabul ederse başına ne gelirse gelsin ne amacından sapar, ne de yolundan döner. Sapmadım, dönmedim. Şekil değiştirsem de çalıştım. Karda yürüdüm, yeri geldi koştum. Zorlukları da antrenmanıma ekledim. Dışarda çalışmadım mı; içerde çalıştım. Artık çocuklar seyrek geliyorlar. Tek yoldaşım Osman abinin gönderdiği küçük mono radyo. Onda da yalnızca TRT üç türkü kanalı çalışıyor. Dış dünyada ne olmuş ne bitmiş beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Kıyamet kopsa yanıma gelesiye kadar haberim olsun istemiyorum. Bir de uzun dalga Arap kanallarında cızırtıyla dolaşmayı seviyorum. Alkan ailesi seyrek gitmemden hoşnutsuz. Hatta bazen akşam gittiğimde kalmam için ısrar ediyorlar. Onları rahat memnun olduğumu ikna etmekte zorlanıyorum. Fatma abla her gittiğimde hazır ve ham bir sürü şeyi koyduğu plastik örme pazar çantasını elime tutuşturuyor.

Çamaşırımı sıcak suyla leğende yıkıyorum. Sobanın borusuna takılı tellerde kurutuyorum. Fatma yenge çamaşır makinası var getir dese de götürmüyorum. Fatma yenge kuru incecik yufka yapıyor. O yufkadan bolca bağ evine getirip istifledik. On gün köye inmesem bile yeterli ekmeğim her an hazırda. Yufkanın üzerine biraz su serpiştirip sofraya bezini sardın mı ekmeğim hazır. Artık yanına ne katık var ise. Bahçenin fidanlığında pırasa, lahana, karnabahar, ıspanak gibi kış sebzeleri ekili. Rakım yüksek olmasından dolayı pek verimli olmasa da olanı yetiyor. Kuru gıdalar daha bir revaçta. Sade minimal bir yaşamın içindeyim. Hiç bir şikayetim yok hatta durumumdan çok memnunum.

Bedensel değişimlerim muhteşem üzeri muhteşem. Tek sorun üç beş parça bile olsa giysilerimin üzerimde emanet gibi durması. Kemerime beşinci deliği deliyorum. Köylük yerde kimse kimseyi giyim kuşamıyla değerlendirmedeği için bu çarpıklık hiç sorun teşkil etmiyor. Sonuçta dar değil bol. Sağından solundan çekştirip bağladın mı idare ediyor. Saçlarım uzadı. Kısa iken kirpi gibi diken diken olan saçlar uzadıkça daha hoş bir şekil aldı. Nergiz'i bile kışkırtacak şekle girmeye başladı. Hatta onun tokalarından arkada bağlanacak şekle bile geldi. Evin erkekleri bu uzun saçtan pek haz almasalar da Nergiz'in telkinleri ile hasımlarımın tanımaması için kılık değiştirme taktiği olarak onlardan da olur aldık. Vücudumdaki yağlar kasa dönüşmeye başladı. Pazılarımı germekten, o minnacık kırık aynada, gece pencerenin yansımada vücut kaslarımın dalgalanmasından büyük keyif almaya başladım. Beni rahatsız eden tek yer göbeğim. Kaslar yukarı doğru şiştikçe küçülen göbeğimin derileri aşağı doğru sarkar oldu. Giyinikken dikkat çekmiyor soyundum mu gözümü ondan alamıyordum. Bu değişimler en büyük motive kaynağım. Galiba ben bu işi kıvıracığım.

Kış geçti, bahar geldi. Biz göçerler Kumluca tarafında kesime gittik. Güze kadar orada çalıştık. Kış geri geldi geri döndük. Kışlığımızda kışı geçirdik. Tekrardan bahar geldi biz durur muyuz? Bu sefer iki yıl önceki saha Beycik yaylasının batı tarafında toplandık şimdi oradayız. Baharı derken haziran, temmuz geçti ağustos geldi gündüz cehennem sıcaklarında güneşin bağrında kesim sahasındayız. Alkan ailesine katıldığının neredeyse üçüncü yılındayım. Harman yerindeki döven gibiyim. Sınırlarım belli, dön babam dön. Döven ekinleri biçerken ben kendimi biçiyorum. Eridim, eridim. Yumuşaktım, kütüklerle hamur ola ola kütükten fena sertleştim. Bir bütün ekin iken, samana, işlenmiş harmana döndüm. Döngümüz değişmese de ben değiştim. Eski Sadık Kaya nerede ben nerde? Acaba annem gelse beni tanıyabilir mi? Haydar amcanın kartal benzetmesini kendimle bir bağlantı kuramamışken şimdi kartal da neymiş? Hani soyut kavramlarla pek kafanızı karıştırmadan son üç yılın portresini size kestirmeden anlatıvereyim.

Sporu hiç bırakmadım. Pancar motoru misali artan tempo ile antrenmanlara devam ettim. Ben gayret gösterdikçe geliştirdim. Kas ağrısı, müptelası oldum. Ağrı bana keyif veriyordu; ağrıyan yerimin geliştiğini biliyordum. Ağrıya doymuyor hep daha fazlasını istiyordum. Taraçalanmış sahada çalışırken iş benim için iş değil sporun farklı şekliydi. Kütükler ağırlık, nacak, balta ile kesip, biçip, kabuk soymalar ince kaslarımın yemleriydi. Çalının etrafından dolaşmayıp üstünden atlamak, yüksek atlamaydı. Torun Haydar lise atletizm takımındaydı ama artık yanımda nal topluyordu. Kırkına merdiven dayamış birisi

için bu azmin zaferiydi. Ben zayıfladıkça sanki boyum daha bir uzamıştı. Dik yürüyordum. Kaslı göğüslerim önde kaykıla kaykıla, başım dik. Pazılarım kartal kanadı gibi... Sevmem kendimi övmeyi de olan bu. Bu değişim de başka türlü nasıl anlatılabilir bilmem. Belki matematiksel olabilir. Bir doksan iki boy, doksan bir kilo, kırk beş numara ayakkabı, elli altı beden ceket, kırk sekiz beden pantolon, yetmiş sekiz tek taraf omuz, şişirmeden kırk dokuz santim pazılar. Ha birde omuzlarımdan aşağı dökülen az dalgalı gür yirmi beş santim saçlar. Tarifim buydu işte...

Bendeki değişimin ilk belirtilerini Nergiz'in bakışlarında fark ettim. Ergen işte. Hatta çok rahatsız oldum, babası yaşındayım ve o benim kan bağı olmayan kardeşim. Kaç göçlerimiz oldu. Kaçan hep ben oldum ve geçtiğimiz kış köyden Veli adında bir gençle evlenip Alkan ailesinden ayrılınca rahat ettim. Şimdi artık kocasıyla kendi evinde yaşıyor. Nergiz'in evlenip bizden ayrılması eminim en çok Fatma yengeyi üzmüştür; zira can yoldaşı ve en büyük yardımcısını yitirmiş oldu. Şimdi beş erkeğin tüm işleri kendisine kalmış durumda. Zaten son zamanlarda biraz asabi davranır oldu. İçimizde en asabi Torun Haydar iken Fatma yenge son zamanlarda onu aratır oldu. Gerçi kadına hak vermemek elde değil. Kadın olmak hele bu gelenekçi dağ ortamında çok zor. Başka, başka hayatımızda pek bir değişim yok. Haydar amca en büyüğümüz Hilmi en küçüğümüz. Rutin çarkının içindeyiz. Çalışıyor ekmeğimizi terimizle kazanıyoruz. Osman abi traktörü yeniledi. Şimdi yanımızda yalnızca tek katır taşıyoruz. Gerisi aynı terane...

O gün yine rutin işimizdeyiz. Vakit de hadi olsun öğleden sonra bir bilemedin iki. Çalıştığımız bayırın karşı yakasından antik yolun olduğu taraftan bir bağrış geliyor ki sormayın. Çığlıklar Osman abinin ağaç kesme motorundan fena. Hepimiz yaptığımız işi bırakıp çığlığa kulak kesildik. Bir adam ve kadın sesi ormanı yıkıyor. Ne kadar bağrışlarından bir şey anlamaya çalışsak da ne dedikleri de anlaşılmıyor. Haydar amca:

"Herhalde yılan falan bastı" diye fikir yürüttü. Osman abi:

"Antik yolun oradan geliyor, dediğin gibi yılan falan dolanmış olmasın?" dedi. Çığlıklar azalacağına artıyor. Fatma yenge:

"Valla yılan mılan ormanı ayağa kaldırıyor, başları büyük dertte gibi" deyince. Torun Haydar:

"Ne yapalım gidip bakalım mı?" diye sordu. Haydar amca:

"Dur hemen celallenme, birazdan kesilir. Yılan akar gider dese de. Çığlıklar kesileceğine git gide artıyor. Böyle vakitlerde zaman duruyor. Zaman bizde dursa da çığlıklar durmuyor." Fatma yenge:

"Osman koşun kesin bir şey oldu. Bu normal bağrış değil" deyince Osman abi elindeki motoru yere bıraktı, torun Haydar ilk hareket eden olsa da bayırı inesiye kadar onu geçtim, sesi hedef alarak en uygun yerlerden hoplara zıplaya o tarafa koşuyordum.

Olay yerine vardığımda manzara korkunçtu. Koşmaktan soluk soluğaydım lakin gördüklerimi inanamıyordum. Patika yolda koca toklu bir domuz yere yatırdığı bir adamı delik deşik ediyordu. Az ileride bir kadın çılgık çılgıca çaresizliğin en kötüsünü yaşıyordu. Domuz kocamandı. Adam yerde ne kadar ayakları ile domuzu uzaklaştırmaya çalışsa da ne mümkün. Adamın her yeri kıpkırmızıydı. Toprak yola çantalar, termostan akan sular saçılmış saçılmıştı. Kadın ise önüne aldığı bir sırt çantanın arkasına saklanmış avazı çıktığı kadar bağıyor ağlıyor adeta kendini yırtıyordu. Domuz ara sıra adamdan uzaklaşıyor kadına bakıyor işte o an kadın bağırmaı kesiyor elindeki vileda sapı gibi bir değneği vuracakmış gibi havaya kaldırıyordu. Bir an ne yapacağımı şaşırdım. Torun Haydar'ın:

"Hay anasına, bu ne?" çılgılıyla kendime geldim. Ben yukardaydım ve elimde yılansa lazım olur diye tara vardı. Hızla yola doğru koşup tarayı domuzun ensesine doğru salladım. Hayvan aldığı darbe ile yerdeki adamı bırakıp ani bir dönüş ile sol bacağımdan darbeyi indirdi. Yere çöreklendim. Bunu hiç beklemiyordum. Atmış olduğum tara darbesini bir insana vursam eminim ikiye bölerdim. Hayvan bir an bile tereddüt etmeden üstüme saldırdı. İlk saldırı ile jilet gibi keskin dişleri ona doğru uzattığım sol elimde derin bir yara açtı. Sağa doğru kıvrılarak ilk darbenin tesiri ile elimden fırlayan taraya atladım. Ben tarayı alıp ona dönesiye kadar domuzda bana doğru yeni hamlesini yapmak için konum alıyordu. Üçüncü kapışma iki gladyatörün karşılaşması gibi oldu. Darbeyi vuran bendim lakin taranın ucundaki kıvrımdan hayvanın kalın derisine bir zarar veremedim. Lakin bacağına denk gelen bölümden hayvan bana geri dönerken yıkıldı. O yerden kalkarken ben de gardımı almaya çalışıyordum ki Osman abinin bana seslendiğini duydum. Yukarı kafamı çevirince elindeki nacağı bana doğru salladığını gördüm. Anlamıştım.

"At abi!" dememle nacağı bana doğru savurdu. Korkudan yaralanmayı göze alıp nacağı havada sapından yakaladım. İki elimle sıkıca kavrayıp hayvana doğru döndüm. Hayvan elimdekini görünce mi yoksa aldığı darbeden mi bilmiyorum sanki tereddüt yaşar gibi oldu derken yine iğrenç bir homurtu ile bana doğru atağa geçecekken yerdeki adamın acı bir inilti ile oturmaya çalıştığını görünce ona yöneldi. Benim için bundan güzel bir fırsat olamazdı. Domuz tam adamı ön azı dişlerini geçirmeye çalışırken nacağı tüm gücümle ensesine indirdim. Üç yılını ağa kesim yerinde geçiren birinin vurmuş olduğu bu darbeden bir kurtuluş olamazdı. Başka bir hayvan olsa eminim ikiye bölünürdü. Lakin ne derisi kalın mahlukatmış hala ayağa kalkmaya çalışıyor. Son darbe iki gözünün arasına oldu ve ben baltayı bile vurduğum yerden çekmeye gerek görmedim. Kafası ikiye ayrıldı. Gözümü yerdeki hayvandan ayıramıyordum. Yeniden zombi olup ayağa kalksa inanın hiç şaşırmayacağım. Osman abinin omzuma vurması ile kendime geldim.

"Nasılsın? Yaran beren var mı?" diye beni kontrol ediyordu ki sol kolumdan akan kan durumu özetliyordu. Koluma bakarak:

"Jilet gibi dişleri varmış abi yardı attı" dedim. Osman abi bir bakarak:

"Hem de baya kötü yarmış. Bir şeylerle sarmak lazım" diyordu. Haydar:

"Baba, baba! Adam hareket ediyor!" deyince kendi derdimizden adamı unuttuğumuzu anladık. Ben sol kolumu az kaldırarak kanın üstüne gelmesini engel olmaya çalıştım. Hepimiz adama yöneldik. Kayanın dibine büzülmüş çığlık çığlığa bağırarak kadın adamın başında bir şeyler diyordu da dediğinden biz bir şey anlamıyorduk. Yabancıları. Farklı anlamadığımız bir dil konuşuyordu. Kadının yüzünde hala biraz önce yaşamış olduğu dehşetin tüm izleri vardı. Salya sümük birbirine karışmıştı. Çığlık atmıyordu lakin durmaz bir şeyler diyordu. Yerdeki adamın durumu tek kelimeyle berbattı. Her yeri parça pinçikti. Kan ve toprak adamın üzerinde harman olmuştu. Adam bir süre sonra kadının sorularına inlemelerle cevap verdi. Kadın iki elini teslim gibi havaya kaldırdı bir süre bekledi. Baktı bizden kendisine bir ümit yok. Sırt çantasında giysiler çıkarıp yırtıp yırtıp adamın yaralarına sarmaya başladı. İşi biliyordu. Biz ise kanayan sol koluma ne saralımın derdine düştük. Üstümüzdeki eski püskü iş elbiseleri olsa bile yırtmaya kıyamıyorduk. Kadın anlamış olsa gerek bize de bir parça verince kolumu sarıp yarayı tampon yaptık. On dakika geçmedi kadın adamın tüm yaralarına tampon yaptı. Şimdi bize bir şey anlatmaya çalışıyordu. O çalışsa da biz dediğinden hiçbir şey anlamıyoruz. Aslında doktor diyor onu anlıyoruz da bu dağ başında doktoru nereden bulacağız. Osman abi:

"Ali bu adamın acilen hastaneye yetişmesi lazım. Yaraları berbat, fazla dayanmaz yaralardan ölme kan kaybından gider."

"E ne yapacağız abi. Burası patika. Yardım desen buraya kim gelir?"

"Kadın telefonda birilerine bir şeyler anlatıyor ama..."

"Abi yol nerede?"

"Ne bileyim Ali. En yakın Beycik var. O da nerden baksan en az üç kilometre falan."

"E ne olacak?"

"Ne bileyim ben. Sanki bok var bu dağ başında. Antik yolmuş? Elin memleketinde..."
Haydar:

"Baba bu adamı Beycik'e kadar taşımamız lazım. Ne kadar kadın yaralara tampon bile yapmış olsa, çok kan kaybediyor. Bence fazla dayanmaz deyince." Osman abi:

"Oğlum görmüyor musun? Adam zebellah gibi. Hadi git katırı getir katırla götürelim" dedi.

"Abi ona vakit yok en iyisi benim sırtıma yükleyin ben götüreyim."

"Götürebilir misin?"

"Deneriz abi. Beklemekten iyidir. Ne kaybederiz ki?" deyince:

"Hadi o zaman deyip" kadına işaret dili ile anlatmaya çalıştık. Sonra direk eyleme geçtik. Göstermesi anlatmaktan kolaydı. Adamı sırtıma güzelce yerleştirip bulduğumuz giysilerle de bağlayıp patika aşağıya olabildiğince koşar adım gitmeye başladık. Haydar'ı bizi

merak etmesinler diye Fatma yengelere gönderdik. Allah'tan yönümüz bayır aşağıya olduğu ve antik yolun baya sağlam bir patika olmasından Beycık'e varmamız yarım saat almadı. Önünde arabası olan ilk eve daldık. Yardım severlerdi. Arabaya doluştuk ana yola varmadan ambulansla karşılaştık. Yola çıkarken gerekli bilgileri vermişler ambulans Tekirova'dan yola çıkmış. Önemli bir şeyim yok desem de beni de ambulansa tıktılar. Osman abi geri döndü. Yolda ilk müdahale derken, Kemer Devlet Hastanesi'ne geldik. Adamı doğrudan ameliyathaneye aldılar. Beni serviste koluma on iki dikiş attılar. Ben de adam gibiyim, görüntüm korkunç. Adamın tüm kanı haliyle benim üstümde. Hemşireler silip temizlediler. Sonra dananın kuyruğu koptu. En korktuğum. Ne mi?

Ne mi?

Hastane polisi geldi.

"Kimsinn?"

"Ali Akyol."

"TC numaran?"

"Bilmiyorum."

"Kimliğin?"

"İş-teydim... Yok."

"Olay?"

"Domuz saldırısı."

Gündüz gündüz. Bak sen? Kadın kendi derdinde. Dediğinden kimse bir bok anlamıyor. Tüm şüphe bende. Her ne kadar orman işçisiyim, dağ başı köyündenim falan filan bir sürü şey anlatsam da... Kim inanır? Devlette hele emniyette belge konuşuyor, laf değil. Kaçayım dedim. Polislerin gözünde şüpheliyim. Kaçmak ne mümkün? Ekip çağırdılar. Daha da korktuğum. Parmak izimi aldılar. Bir ara kaçmak için hamle yapınca hepten şüphelerin odağı oldum. Karyolaya kelepçelediler. Boku yedin Sadık dedim. Ne işin vardı elin yabancıyla. Sana mı kaldı kahramanlık. Al sana kahramanlık. Şimdi git çürü mahpushane köşelerinde. Bir yanımda da tarifini yapamadığım bir huzur var. Bir can kurtardım. Hatta belki iki tane. Biz yetişmesek o azgın domuz kesin bu kadını da parçalardı.

Akşam olmadan nöbetçi polisten başka iki polis ellerinde dosyalarla geldiler. Esmer koca göbekli yaşlı polis:

"Sadık Kaya" dedi. Anlamamazlığa vurdum.

"Sadık Kaya!" diye tekrar etti. Tepkisizliğime sinirlenerek:

"Sadık Kaya diyorum Ali Akyol. Sadık Kaya. Niye yanlış isim verdin? Anlat hele!" diyordu. Bende tık yok. Adam sanki sinirleniyormuş gibi kaşlarını kısıp:

"Op sana diyorum. Sadık Kaya. Niye Ali Akyol diye kendini tanıttın. Neredeyse üç yıldır kayıp müracaatı yapmış. Nerelerdeydin?" Adam imalı imalı, biraz da babacan konuşuyor. Bir anda tüm şimşekler kafamda çakıverdi. Öyle zeki biri değilimdir ama şu ana kadar ne cinayetten, ne de aranmamdan hiçbir şey bahsetmediğini fark ettim.

Adam ne kadar üstelerse üstesin bir ilerleme kaydedemeyeceğini anlamış olsa gerek ki konu değıştirdi.

"Neyse sen bir düşünedur. Bugünkü olay senin anlattığın gibiymiş. Adam iyi. Kadın seni yere göğē koyamıyormuş. Tam bir kahramanlık yapmışsın. Jandarma olay yerine gitmiş, her şey senin ifadendeki gibiymiş. Bir jandarma değil, günün adamısın. Yarın kendini tüm haber kanallarında görebilirsin. Gazeteciler şimdiden hastane önünde toplanmaya başladı. Milli kahraman oluyorsun koçum" dedi. Söyledikleri ruhumu okşasa da aklım adamın ağzından çıkacak başka şeylerde. Hala cinayet veya katil ile ilgili tek bir cümle söylemedi. Elindeki dosyayı karıştırmaya başladı.

"Gerçi parmak izin Sadık Kaya. Kaç kez kontrol ettik. Zaten adliyede çalışıyormuşsun. Hata olması mümkün değil de... Dosyadaki Sadık Kaya ile karşımdaki Sadık Kaya arasında zinhar bir benzerlik yok. Bir boy tutuyor da burada yüz seksen kiloluk sakat bir adamdan bahsediyor. Maşallah sen civan gibisin. Kurşun işlemez domuzu ellerinle öldürmüşsün. İnan kafam allak bullak oldu, seni nereye koyacağımı şaşırdım. Bunca meslek hayatımda nelerini gördüm ama sen hepsinden baskın çıktın. Sonu nereye varacak inan çok merak ediyorum. Hadi artık anlat da kurtar bizi bu meraktan."

"Anlatacak bir şey yok amirim. İsmim Ali Akyol" deyince ilk kez adamın yüzü ciddileşti.

"Saçmalama lan. Ali Akyol'muş! Sen Sadık Kaya'sın. Bundan adım gibi eminim. Al işte resmin" deyip dosyadan üstünde resmim olan bir A4 kağıdını çekip bana uzattı.

"Bu resim bana benziyor mu?"

"Benzemiyor."

"E niye bana al işte diyorsun."

"Benzemese de bu sensin koçum. Gözlere bak aynı gözler. kaşlar, saç çizgisi... Bu resimde yüz seksen kilosun, şimdi ise yüz falan, kaç kilosun?"

"Bilmem."

"Oğlum uğraştırma beni. Bu resimdeki sensin. Aynı surat. Aynı göz. Hem neden kaçırıyorsun? Bu gizem niyedir? Zorlama, uğraştırma beni. Gerçekler eninde sonunda mutlaka ortaya çıkar. Hem bilesin sabaha kalmadan öğreneceğiz. Evine ekip gönderdik."

"Evime mi?"

"He. Evine."

"Evim neredeymiş ki?"

"Ülen oğlum bak. Eğer şu bugün yaptıkların olmasa şimdiye çoktan benden şaplağı yemiştin. Sen taşak mı geçırıyorsun bizimle?"

"Yok amirim. Ne haddime."

"Her neyse. Anladık sen anlatmayacaksın. Nasıl olsa ekipten haber birazdan gelir. O zaman öğreniriz anyayı Konya'yı. Ekrem aç şunun kelepçesini" dedi kapıda bizi seyreden nöbetçi polise. Polis gelip yatağa bağlı olan sağ elimi kelepçeden kurtardı. Ben hem kelepçelemeden dolayı uyuşmuş olan vücudumun tarafını esneterek rahatlatmaya çalışıyor, diğer yandan da polislerin yüz ifadelerinden bir farklılık yakalamaya çalışıyordum. Esmer tıknaz polis son kez anlatıp anlatmayacağımı sorup benden anlatacak bir şey olmadığı cevabını alınca, "göreceğiz" deyip diğer polisle beraber kapıdan çıkıp kayboldu.

Odada yalnız kalınca aldı beni bir düşünce. Bugün yaşadığım hiçbir şey biri diğerine uymuyordu. Sanki her şey puzzle olup dağılmış birbirine girmişti. Neresinden başlasam, hangi parçayı elime alsam elimde kalıyordu. O pezevenk kılıklı restoran sahibi ölmüş olsa, her şey bir sürü insanın gözünün önünde olmuştu ve kesin yakalanmam çıkardı. Benim ne anlattığım, kim olduğumun, kabul edip etmememin ne önemi kalırdı ki? Parmak izi. Yıllarca adliyede çalıştım parmak izimin farklı olmasının mümkünatı var mıydı? Ya adam ölmemişse diye bir ihtimal aklıma gelince işte o zaman içine düştüğüm karanlık tünelde bir ışık parlar gibi oldu. Lakin o mendebur gündeki adamın kanlar içinde kafası yarık yatışı ve onu kontrol eden adamın "ne yaptın lan, öldürdün adamı, gerizekalı" demesi gözümün önüne gelince beliren ışık sönüverdi. Ya adam yanıldıysa? Ya gelen cankurtarandaki sağlık ekibi yerinde bir müdahale ile adamı kurtardıysa? Ya katilsem? Ya değilsem? Akşam üzeri geç saatlere kadar kafamın içi gelgitlerle doldu taşı. Şeytan diyor "kaç". Nereye kaçacağım? Artık ifşa oldum. Hem kaçmam belki Haydar amcalara da sıkıntı olabilir. En iyisi bekleyip görmek.

Hemşireler, doktorlar gelip gidiyorlar. Hepsi de çok iyi davranıyorlar. Benimle resim çekilenler bile oldu. Diğer yaralı yabancının ameliyatı da iyi geçmiş hayati tehlikeyi atlatmış. Akşam bir ara karısı odama geldi. Yanında tercüman var. Kadın minnetini beni yere göğe koyamayarak göstermeye çalışıyor. Kaç kez geldi yanaklarımdan elimden öptü. Bugünkü travmayı hala üzerinden atamasa da yüzü gülüyor. Dediklerine göre basın bile gelmiş ama hastane yönetimi röportaj için izin vermiyormuş. Yarın demişler. Bizim olayın ön haberleri akşam ajanslarına düştü.

Sabahı sabah ettim. En çok da kaçıp kaçmamak arasında dolandım durdum. Odam ikinci kattaydı buradan pencereden atlayıp yok olmak çocuk oyuncağıydı. Bir kelepçesiz tutmaları, polislerin yüzlerindeki ifadeler, kaçarsam Alkan ailesine eziyet etme ihtimalleri beni bekle gör noktasında tuttu. Oda klimalı buz gibi olsa da dağdaki çadırımı aradım. Oda sabaha kadar üstüme üstüme geldi. Ya mahpusa girersem orada ne yapardım? Sabaha karşı dalmışım.

Kapının iki tıklandı açılmasına uyandım. Bir kafa uzandı. Anam. Lakin o beni tanımadı. Tekrardan kafa kayboldu sonra kapı ardına kadar açılınca annem önde, kocası hemen ardında esmer göbekli yaşlı polis ve başka polisleri gördüm. Annem bir bana bakıyor bir odada sanki başka yatak veya başka birini arıyor gibiydi. Sonra bende takılı kalınca:

"Sadık..." dedi. Ben gözlerimi ovuşturup yatakta doğrulmaya çalışıyordum.

"Sadık... Oğlum diye soru ile şaşkınlık arasında kısık bir tonla tekrar etti. Ne kadar şaşkın olduğu her halinden belliydi. Bana doğru ağır ağır yaklaşıp da hop desen bayılacak gibiydi. Yatak başucuna kadar gelince:

"Sadık. Oğlum sen ne oldun böyle?" diye sormasından hala benim Sadık olup olmadığı konusunda tam emin olmadığını anladım. Bir ana oğlunu tanımaz mı? Elbet tanır. Lakin bence bendeki bu değişimi anlamlandırıp bir yere koyamıyordu. Polislerle üvey babam durmaz fiskos bir şeyler konuşuyorlardı. Bence bu kadar eylemsizlik yeterdi.

"Gel ana benim Sadık" dememle annemde bir çılgılık koptu. Kapı önünde bizi izleyenlerden de fısıltılar gürültülere dönüştü. Annem bana doğru atılsa da kucaklaması sanki yabancı tanımadığı birini sarar gibiydi. Kanımca anne içgüdüğü ile şaşkınlığın arasında arafta kalmıştı. Sarılmamız zaten pek uzun sürmedi geriye çekilip beni tekrardan inceledi, bir kapıdakilere bir bana baktı. Falan da filan işte. Ali Akyol gitmiş yeni Sadık Kaya geri dönmüştü. Eskisini tanıyanlar olsa da yenisini kimse tanımıyordu. Bu karmaşa on, on beş dakika sürdü. Klasik hal hatır sormaları yapıldı. Annem yeni oğluna sarıldı falan derken. Adının Mustafa olduğunu öğrendiğim yaşlı polise ifade için hazır olduğumu söylediğimde...

"İfade için neden yok. Lakin yine de şahsen ben sendeki bu gizemi kendim için merak ediyorum" dedi. İfade için gerek yoksa kesin herif ölmemiş diye düşündüm.

"Aranmam yok mu?" diye direkt sordum.

"Ne aranması?" diye soruma soruyla cevap verince; Üç yıl önceki olayı, neden kaçtığımı falan polis Mustafa'ya bir özet geçtim. Onunki de kısa ve netti.

"Yok aslanım. Aranman maranman yok. Sicilin tertemiz" dedi. Annem eksik parçaları anında doldurdu. Adam ölmemiş. Fena yaralanmış ama ölmemiş. Görevli memura mukavemetten ceza bile almış. Benden de şikâyetçi falan olmamış. Yani ben kendi kendime gelin güvey olup bunca yıl kaçak hayatı yaşamışım. Onlarda da eksik parçalar tamamlandı.

Son öğrendiklerimden sonra kendimi nasıl hissettiğimi artık sizin hayal gücünüze bırakıyorum. Hele annem bir havadis verdi ki... Bu tüm bunların üstüne bal kaymak oluverdi. Halime beni boşamış. İki yıl sonra yokluğumu bahane göstererek tek celsede beni boşamış. Boşadığı yetmemiş birde mahallenin bir diğer eziği Tırsık Mahmut ile evlenmiş. Vah, vah. Aman ne kadar üzıldüm anlatamam. Özgürlüğün bu kadarı da başımı döndürdü. Bunu da yazmıyorum siz hayal edin. Sonrası mı? Peri masalı gibi...

Sabah kahvaltısından sonra İl Turizm Müdürü, Kemer Kaymakamı, Kemer Belediye Başkanı, Vali, İl Jandarma Komutanı, Monako ve Fransa fahri konsoloslari, yaralı adamın eşi, ismi Anna'ymış, ve artlarında çıkırtkan bir medya ordusu ile odama doluştular. Ne iltifatlar, ne iltifatlar. Kendimi Herkül, Gılgamış, Akhilleus gibi hissettim. Daha iyi görüntü almak için birbirlerini nazıkçe ezen medya çalışanları... Dedim, peri masalı gibiydi. Kalabalık odaya sığmadı; on dakika sonra dışarıda röportaj veriyorduk... Akşama neredeyse tüm kanallardayız. Youtube da en çok tıklananız. El üstündeyim. Bir günde bu kadar meşhur olan herhalde yoktur. Gelen giden, resim çeken, karşıdan övgü dolu kelimelerle beni selamlayan...

Ha birde bunlar yalnızca bizde değil, saldırıya uğrayanlar Monakoluymuş. Fransa ve Monako'da da geniş yankı bulmuş. İki gün beni hastanede tutular. İki gün sonra taburcu ettiler.

Annemin ısrarlarına dayanamayarak onlara gittim. Bu evlerinde ikinci bulunuşum. Anneme de bir şeyler olmuş. Üstüme titriyor. Gelen giden komşulara beni anlatırken hiç eskisi gibi değil. oğlum diyor. Lakin oğlunu tanıyıp tanımadığından pek emin değilim. Dedim ya şöhret basamaklarını yıldırım gibi çıktım. Sokakta ardımdan fiskosları duyuyorum. Beşinci gün Valilikten birileri, Turizm İl Müdürü, Anna ve Monaco fahri konsolosu bir medya ordusu ile eve geldiler. Bana Monako Prenslığı'nin bir madalyasını takıp iki yüz elli bin euroluk bir çek verdiler. Üstelik her ay madalya parası bankadaki hesabıma yatacaktı. Öyle az buz bir para da değil, üç bin euro. Monako küçücük bir ilçe kadar nüfusa sahip bir ülke. Bana her ay verilecek para bize göre çok gözükse de ülkedeki işsizlik parası kadar. Acayip.

Olay günü bizim kazazede Monakolu karı koca sabah teleferikle Tahtalı'ya çıkıyorlar. Oradan da yaya olarak Likya yoluna inip Adrasan'a yürüyerek gitmeyi planlıyorlar. Beycik'in üzerinde o menfur hadise vuku buluyor. Jandarmanın dediğine göre domuz yaralıymış. Avcının birisi yaralamış; yoksa gündüz vakti yavrulu olup üstüne gitmedikten sonra domuz saldırısı pek görülmüş şey değilmiş. Şans işte. Sen ta Monako'dan kalk gel ve Allah'ın dağında yaralı domuza rastla. Çölde şanssız bedevi şanslı...

Bir ay geçti. Yaralarım iyileşti. Hayatımda görmediğim ilgi alakanın tadını çıkarıyorum. Neredeyse tüm Antalya'da tanınır hale geldim. Boyum, posum, kaslı biçimli vücudum, uzun saçlarımla tüm dikkatleri üzerime çekiyorum. Para bol iyi giyiniyorum. Gittiğim AVM'lerde, kafelerde yaşım kırka dayanmış olmasına rağmen gençlerin bile ilgisine maruz kalıyorum. Antik kentten kaçıp vücut bulmuş Herkül heykeli gibiyim. Annemin sıkı markajındayım.

Bir ara Halime bile karşıma dikildi. Benden kaybolduğum için boşanmış. Evliymiş ama eğer istersem hemen boşanıp bana dönebilirmiş. Bak sen... Ona bakınca ne gördüm biliyor musunuz? Geçmiş yaşanmışlıklarımın en karanlık ezik yüzlerini. Ondan ve geçmişimden bir daha tiksindim. "İsabet olmuş mutluluklar dilerim" dedim. Dışı çirkin, içi dışından da çirkin bu kadınla evlendiğimi inanamıyordum.

Geçmişim yakamı bırakmıyordu. Dağda unutmuştum ama buradaki her şey beni o eski ezik günlerimi hatırlatıyordu. Ana sevilmez mi? Annemin gereksiz üstüme düşüp pohpohları bile geçmiş davranışları silemiyordu. Bu aşırı ilgi alakanın yeni durumum bir yana biraz da parayla ilgili olmasından şüpheleniyorum. Her neyse ne, bana doğal değil yapmacık geliyor ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Ayı doldurmadan ona istediği paradan bir kısmını rüşvet verip, evden ayrılıp mütevazı bir apart otele taşındım.

Yeni dünyam cennet gibi, imrenilecek bir yaşantım var lakin bir şeyler hep eksik. Rüzgarın önünde sürüklenirken bu eksikliği düşünmüyorum da; ne zaman yalnız kalıp kendimi dinliyorum içimde bir şeyler depreşiyor. Bende örtüşmeyen bir şeyler var. Birisini

biliyorum. Alkan ailesi. O kesin. Bana kucak açan gönlü büyük bu insanlarla o günden beri en küçük bir irtibatım olmadı. Köyde olsalar bir şekilde irtibat kurabilirim lakin biliyorum arazideler. Osman Abi ve Torun Haydar'da cep telefonu var lakin bende numaraları yok. Sadık'ken, Ali'yim dedim. Yalanım ortaya çıktı. Kesin Torun Haydar YouTube'dan tüm medya görüntülerimi seyrettirmiştir. Onların yüzlerine nasıl bakacağım? "Kan davalıyım saklanmalıyım" dedim şimdi neredeyse tüm Türkiye beni gördü. Yani işin özeti onlar için her şeyim yalan.

Alkole gece yaşantısına başladım. Elimi sallasam ellisi, saçımı sallasam tellisi. Ziyarettime gelen dişillerin çokluğu ve çeşitliliği kaldığım apart otelin sahiplerine dert oldu, daha güzel bir otele taşındım. Güz geldi, bitti. Zemheri geldi ben aynen devam. Geçmiş açıklıklarımı doyurmaya çalışıyorum. Yaşantım bir süreden sonra kahramanlığımı geride bırakmaya başladı. Artık eskisi kadar itibar görmesem de olan bana fazlasıyla yetiyor. Bazen alkolün tadını kaçırıyor sabaha neredeyim kimleyim diye panikle kalkıyorum. Çeşitlilik iyi gelmedi bel soğukluğu kaptım yedi tane penisilin yedim. Kıskanç sevgililerle barda kavga ettim üç kişiyi kapıdan değil pencereden fırlattım. İzbandut güvenlikleri üst üste ibreti alemlik koyuverdim. Karakolluk olduk. Kimse kimseden şikayetçi olmayınca önce beni sonra onları karakoldan kovdular. Avareyim avare...

Geçmişin öcünü alıyorum. Dış görünüşümle beni aşağılayan, hor görenler şimdi etrafımda pervane oluyorlar. Saygı duyuyorlar. Nedensiz yüzleri kızarıyor. Karşımda eriyip eziliyorlar. Heybenin dışı değişti. Ne heybeymiş. Kimse heybenin içi ile ilgilenmiyor. Varsa yoksa dış. Mutlu muyum? Çok mutsuzum. İnsan selleri içinde yapa yalnız susuzum. Sevgiye, gerçek sevgiye açım. Herkeste pek görüşmesem de annemde bile iki yüzlülüğü seziyorum. Bu da beni çok yaralıyor. Yeni mekanlarda boy göstermek, yeni kılık kıyafetler kısaca hiçbir şey bende olan eksikliği tamamlamıyor.

Havalar gitgide soğumaya başladı. Alkanlar yakında köye dönerler. Ben de başka bir yere mi gitsem diye düşünmeden edemiyorum. Yine bir sabah iğrenç bir kokuya uyandım. Akşamdan kalmayım. Neredeyim etrafıma biraz inceleyince anladım ki bir otel odasıdayım. Yanımda tanımadığım bir kadınla ademoğlu olarak yataktayım. Doğrulunca kokunun nereden geldiğini fark ettim. Yataktaki kadının tarafındaki komidinin üzerindeki kusmuk ben buradayım diyordu. İğrenç. Kadının yastığı alacalı bulacalı akşam menüsünün kalıntıları bulaşmıştı. Kadını bir ittim. Bir "ıh" çekip bana bir ne oluyor ya diye bakıp kafasını diğer tarafa çevirdi. Üzerimizden çıkarmış olduğumuz kıyafetler birbirine girmiş şekilde yere dağılmıştı. Tiksinerek yataktan kalkıp banyoya koştum. Sıcak suyun altında kendimi bıraktım. Küçük otel sabun ve şampuanlarının son demine kadar kullansam da kendimi bir türlü temizleyemedim. Kirlenmişim. Hem de çok kirli. Kendimden tiksindim. Kıyafetlerimi alam şap giyerek kendimi dışarıya attım. Otel köşesindeki taksiyi çağırıp "otogara" dedim.

Otogar. Kumluca dolmuşları. Beycik yol ayrımında indim. Yukarıya sardım. Köyün içinden değil etrafından dolandım. Yukarı yaklaştıkça ağaç motorunun sesini duymaya başlayınca kalbim yerinden çıkacakmışçasına hareketlendi. İçim içime sığmıyordu. Bir boşluğa doğru gidiyordum. Kimleri bulacağımı biliyor ama neyle karşılaşacağım hakkında

en küçük öngörüm yoktu. Yamacı çıktım. Diğer tepeyi aştım. Bir diğerinin üzerine geldiğimde aşağıda tanıdık biri kadın dört kişiyi görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Öylesine onları seyrettim. Beni ilk Hilmi gördü. Elindeki dal kümesini fırlatıp annesine yöneldi. Hilmi Fatma yengeyi bir şeyler söyleyip beni gösteriyordu. Fatma yenge sinirli olduğunda yaptığı gibi iki elini beline koyup bana bakıyor. Sonra Torun Haydar en sonda Osman abi benden yana döndü. Osman abinin elindeki motor pat pat rölantinde çalışıyordu. Sonra Osman abi motordan bir elini çekip, Alkanlar'a bir şeyler söyleyince herkes işe kaldığı yerden devam ettiler. İçimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Hani boynuma atlamalarını beklemiyordum ama görmezden gelmeleri... Onları donmuş halde seyrederken aşağıdan Haydar amcanın yavaş yavaş kemerini düzelterek geldiğini gördüm. Belli ki ihtiyaç molasından geliyordu. Ona en yakın olan adaşı Haydar beni göstererek bir şeyler söyledi. İhtiyar bir durdu. Bana baktı. Yaklaşık on on beş saniye öylece kaldı. Sonra az ilerdeki kütüğe yöneldi. Ellerini tükürüp baltayı alıp ağacın kabuğunu sıyırmaya başladı. O an fark ettim ki herkes bana karşı sırtını dönmüşlerdi. Öylece sırtı dönük çalışıyorlardı. Ne yapacağımı karar veremedim. Bir süre öylece bekleyip olduğum yerde yere oturdum. Karşımdaki gurup çalışıyor ama kesinlikle bana doğru dönmüyordu. Sadece Hilmi ara sıra omuz altından bana kaçamak bakıyordu. Ne kadar o şekilde oturduğumu inanının bilmiyorum. Zaman mekan birbirine karıştı.

Kalkıp aşağı doğru yürüdüm. Genç Alkanlar'ın arasından geçip Haydar amcanın yanına vardım. Sırtı bana dönük. Ön tarafına geçtim, o diğer taraf ustalıkla döndü. Diğer tarafa geçtim o tekrar döndü. Karşısına geçip oturdum o diğer tarafa döndü. Lunaparktaki dönme dolap gibiydik. O ne taraftaysa ben karşısına geçiyorum o da ısrarla diğer tarafa dönüyor. Elindeki işi de bırakmıyor. En sonunda yaralanmayı göze alıp balta mesafesine girince durdu.

"Amca affedin dedim. İhtiyar elindeki baltayı bırakmadan kafasını havaya kaldırdı. Öylece kaldı. Baktığı yere kafamı kaldırıncı bir kartalın havada süzüldüğünü gördüm. Kartal alacalı gökyüzünde bizim gibi etrafında dönerek turluyordu. Belli ki bir av görmüş onu takip ediyordu. Derken fazla sürmedi dalışa geçti. Kartalın dalışa geçtiği yer taraçalanmış karşı bayırdı. Uzakta olmasına rağmen yere yaklaşınca ne için dalışa geçtiğini anladım. Bir tavşan yerdeki kuru çam dallarının arasından fırladı. Kartal yavaşlamaya çalıştı, tavşan ustaca bir hamle ile kartalın pençesinden kurtulmayı başardı. Kartal yerde bir iki takla atarken tavşan hızla ters istikamette doğru koşup tepeyi aştı. Kartal bir iki kanat çırpması ile havalanıp tavşanın gittiği yöne doğru uçuşa geçti. Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki hipnoz olmuşçasına karşıdan seyrediyordum. Ben tepede gözden kaybolan kartala dikkat kesilirken bir an fark ettim ki Haydar amca bana dönmüş beni süzüyor. Elim yüzüm bir anda kıpkırmızı oldu."

"Çakıldı. Sen de çakıldın mı Ali Sadık efendi?" diye sordu.

"Hem de çok fena dedim"

"İyi o zaman dibe vurmuşsundur, çıkışın yakındır" demesiyle elini öp dercesine bana uzatmasıyla Hilmi'yi omzumda hissettim. Ter ve çıra kokuları içinde sevgi yumağı oluşturduk.

SON